

RAVN WILHELM FRIEDRICH

Kort Underretning om det Maroccanske Slaverie i Aarene 1751, 1752 og 1753

Kbh.
1754

Tillykke med din eBog

Du har modtaget en eBog via **Det Kongelige Biblioteks EOD-service**.

Vi håber, du vil finde den både nyttig og let at anvende. eBogen er leveret til dig som en søgbar PDF-fil, og det giver dig nogle særlige anvendelses-muligheder.

Hvordan du bruger eBogen

Læse på din skærm

Du kan åbne og læse eBogen via din almindelige PDF-reader, der ligeledes giver dig mulighed for at bladere mellem siderne og zoome i teksten.

Udskrive på din printer

Du kan skrive hele – eller enkelte sider af - eBogen ud på din egen printer.

Gemme på din computer

Du kan let gemme eBogen på din private computer, USB-nøgle eller diskette.

Søge tekst

Du kan søge efter ord, dele af ord eller hele sætninger, i eBogen ved at bruge PDF-Reader'ens indbyggede søgefacilitet. Denne finder du ved at klikke på ikonet "Search" , eller trykke på tastaturknapperne [Ctrl+f].

Kopiere og genbruge tekst

Du kan kopiere tekst fra eBogen ved at klikke på ikonet "Select toolbar" , indramme den tekst, du ønsker kopieret og trykke på tastaturknapperne [Ctrl+c]. Du indsætter teksten, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Kopiere og genbruge billeder

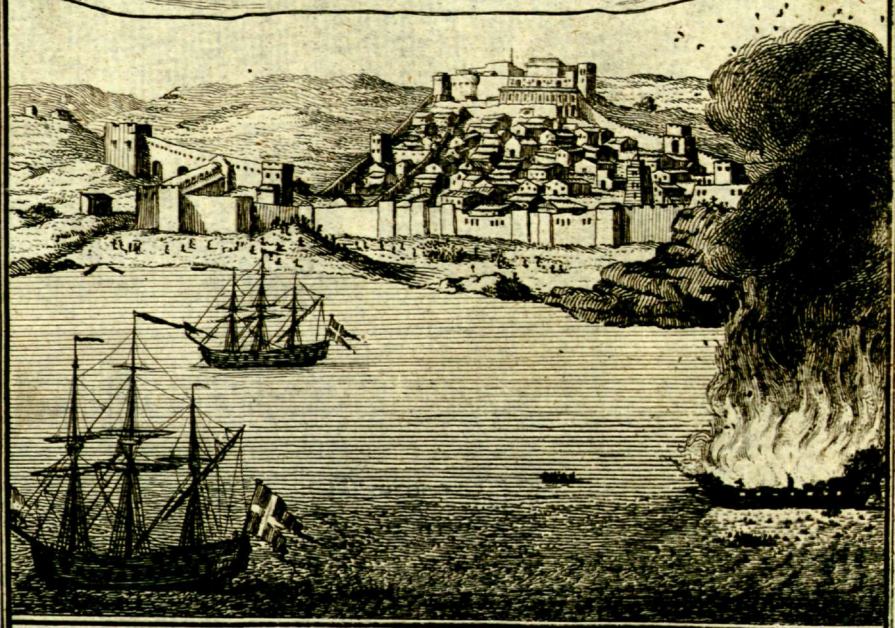
Du kan kopiere billeder fra eBogen ved at klikke på ikonet "Snapshot Tool" og indramme billedet, du ønsker kopieret. Du indsætter billedet, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Betingelser for brug

Bruger du eBøger fra Det Kongelige Biblioteks EOD-service accepterer du samtidig de betingelser, der knytter sig til brugen af disse pdf-filer. Den vigtigste af disse betingelser er, at du kun må anvende eBøgerne til personlig ikke-kommerciel brug.

Læs alle betingelserne på <http://books2ebooks.eu/odm/html/kb/da/agb.html>

Kort Underretning
om det Maroccanske Slaverie
i Aarene 1751, 1752 og 1753,
Dagviis forfattet paa Værs
af
den ved Expeditionen antagne Casjerer
WILHELM FRIDERICH RAVN
da værende Slave.
Kiöbenhavn 1754.

Prospect af STADEN SAFFIA af de Rodt & N. S. B. Juel

Deres

Høj : Grevelige Excellence,

Høj : Velbaarne Greve og Herre,

Hr. Adam Gottlob,

Greve af Solte,

Ridder af Elephanten,

Geheime : Raad, Ober : Hof : Marschal,

Greve til Grebshuset Bregentved, Friherre til

Fri : Herstaderne Lindsborg og Høgholm,

Herre til Enggevelde, Alslev, &c. &c.

Raadigste Herre!

Du Kongens fiere Mand! og Rigets store
Stjerne!

I hvilken Gield jeg til Din Raade staar,
Du veed;

Men Himlen veed, hvor jeg af Hjertet onskte gierne
At give mindste Spoer af min Erkiendtlighed.

Til

Lillad derfor, at min ringe Pen beskriver
Dig her paa Bladet, som min Lykkes største Hiul;
Dg at mit ringe Digt ved Dig beskyttet bliver,
Som, om Du ikke var, tilbage blev i Skiul.
Formaar jeg intet da udaf min Giæld at løse,
Saa veed dog Verden nu, jeg er Din Skyldener,
Dg at Dit Raades Hav til mig har ladet udøse
En riig og mægtig Strøm udaf Belgierninger.
For Resten jeg, imens jeg Liv i Blodet haver
Skal stedse være med mit Suk til GUD bereed,
At han vil fylde Dig, og Slægt, med Himmel-Gaver,
Dg gjøre Klippe-fast i ald Lykksalighed.

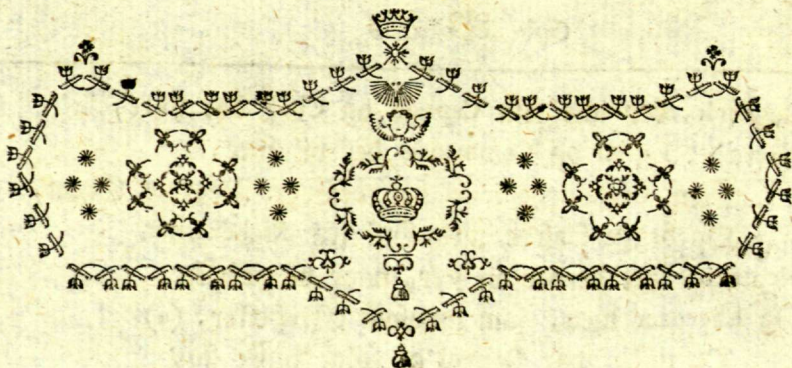
Saaledes onsker underdanigst

Deres

Høj-Grevelige Excellences,
Min Raadigste Herres

underdanigste Diener

W. F. R.

or allernaadigste Kong FRIDERICH den Femte, 1751.
 Der Landets Fader er, og derfor ikke glemte
 Selv at befordre, hvad et Land lykkelig gior,
 Som er at Handelen kand blomstre meer end
 før.

Til saadan Ende får To herlige Fregatter
 I Seyle-færdig Stand med alt, hvad de befatter,
 Paa Rheden lægge ud, hvor de udi en Hast
 Alt vente Veyr og Vind sig giøre Anker-fast.
 Men det var langsom her paa dette Sted at blive,
 Endnu ey færdig var de tvende Handel-Skibe,
 Som skulde følge med; Thi blev besluttet saa:
 Man bedre kunde dem i Sundet vente paa.

1751. Hoglandt, den alle som Captain og Chef bør høre,
 April. Betræder Falster og Commando der vil føre,
 Men Captain Schindel han besørger Doqvens Gavn,
 17. Og begge seylede med Lyft fra Kiøbenhavn.
 22. Neptunus fort derpaa vi seer, naar vi udkiffer,
 Og Ebenezer med, som langsom efterstikker, (a)
 De under vor Convoi at følge ønske sig,
 At de for Røvere kan seyle trygelig.
 Nu seylte vi en meer, end latted vores Anker,
 Om Reysen hafdes der sær differente Tanter,
 Den største Deel blandt os veed en, hvor de skal hen,
 Dog har det ingen Rød, naar GUD er vores Ven.
 24. Herpaa man gav Signal, som Ordre var at seyle;
 GUD styre selv for os, vi rette Cours en seyle!
 Vi hilset Cronborg først, og Afskæd sluttet blev,
 Hvorpaa vi alle ud ad Bølge-Marken drev.
 At melde smaa Ting, som paa Reysen er passerer,
 Jeg meen u-nødig er; Thi sligt er annoteret
 Udi den daglige Journal, der læses fand;
 Min Tanke haster kun hen til et fremmet Land.
 Jeg meener Africa, til de Barbariske Ryster,
 Did hen blev Courten satt; med Landets Folk vi lyfter
 At slutte Fred, saa og en Handel stifte der
 Til manges Glæde, men til Kiøbenhavns i sær.

Vi

(a) Tvende Handels-Skibe.

Vi kom da lykkelig udaf de store Bunde,
Saa at vi kunde see de Africanske Lande,
Vi glædes vel derved, men allermæst den Stund,
Da vi for Saphia kan søge Anker-Grund.

1751.
Junii.
5.

Her laae vi nogen Tid, indtil vi Budskab finge,
At vores Kæyse og Dessein vil vel gelinge;
En Morisk Barque kom til os med høide Flag,
Til Tegn, at der var Fred at vente til Behag.

7.

Da Longueville (a) nu sit Indtog vilde gjøre
I Staden Saphia, til samme at fuldføre,
Ham Captain Hoglandt selv og mange andre fleer,
Hvis Dragt var uniform, at følge med vi seer.

13.

Da hørtos Hurra høyt paa Falster Skib at sraales,
Og Een og Tyve Skud af Stykkerne udbruales,
Det samme Docqven gjør, men mæst man mærke maae,
At Franske, Hollandske og Svenske gjør ligesaa. (b)

Paa Landet blev de af Cavallerie modtaget,
Saa og Infanterie, hvorpaa de blev ledsaget
Ved Stadens Gouverneur af Stadens Porte ind,
Et Syn som Glæde gav, og kildrede vort Sind.

A 2

3

(a) Obrist-Lieutenant og Capitain ved Fortificationen, som denne Expedition fornemmelig var betroet.

(b) Af disse Nationers Handels-Skibe laae en 10 skt. i Bayen.

1751.

Junii.

I Byen hørtet der utallig Skud at bromme,
 Endeel de sang og sprang, og andre slog paa Tromme,
 De glædde sig ved os, og vi igien ved dem,
 For den Forening, som nu skulde bringes frem.

21.

Derpaa man hannem saae hen til Marocco ride,
 For der sin Konges Ord at lade Printsen viide,
 Det lyfftes for ham vel, vi eene Frihed saae
 At have Handel her, samt Pothuus bygge maae.

De andre Kiebmænd mag en langer her forblive,
 Septembers forste Dag skal alle sig bortgive,
 De frymper sig, og tit til Printsen søger hen,
 Men alt omsonst, han er den Danske Konges Ven.

Julii.

5.

Hr. Longeville kom fornøjet vel tilbage
 Til Saphia, hvor vi her ofte Skud at knage,
 Vi gæde syv igien, og glædet os paa nye,
 At vores gode Ven var kommen vel til Bye.

6.

Men Dagen efter, som vel neppe har sin Lige
 I vores Almanak, om man deri vil lige,
 Den heel mærkværdig er for os og andre fleer;
 Thi vi det Danske Flag i Barbariet seer;
 Det vajer hid og did til Dannemarkes Væge,
 Et Freds-Tegn, som var værd for Kongen at frembære;
 Da den vel vente kan at blive Lykke-riig,
 Der sigt at melde faar, som er sag onskelig.

Selv Falster brøster sig og høyt med Hoved knejser,
 For den saa pyntet er, nu ned nu op sig rejser,
 Dens Master, Stænger var saa tæt beklægede,
 At hver Een hende saae med stor Fornøjelse.
 Men dette var en nok; Thi Cheffen lod paabyde
 At løse Stykkerne, som hastig Ild udspyde,
 Det samme Docqven og de andre Skibe gjør,
 Vi fra enhver i sær en Canonade hör.
 Paa denne Glæde-Dag vi og til GUD istemte
 Med Hierte-Sukke for Kong FRIDERICH den Femte,
 At han af denne Fred maa Fredens Frugter saae;
 Og udi Bensfab med Marocco ævig staae.
 Fra Printsen bliver os tilbragt en stor Foræring
 Af Fiire Strudser og en Tiger, (a) som til Tæring
 Behøver meere, end de i sig selv er værd,
 Men dog maa agtes høyt og vogtes udi sær.
 Paa dette Sted vi saae, at Penge, Væhre tages
 Af Skibene, og til vor Consul Rey (b) opdrages,
 Han Compagniets Tærv i Saphy søge skal,
 Som vi i Sancte Crux, med Handel overall.

A 3

Paa

1751.
 Julii.

II.

(a) Strudserne døde strax, men Tigreren, som var bleven ganske tam,
 levede indtil den med Falker blev opbrændt.

(b) En fransk Ridsmand udi Saphia, som stod udi stor Credit hos
 Printsen.

1751.
Julii

Paa begge Stæder lod vi straxen proclamere,
Hver Riibmand skal sig til September retirere,
Det vel i følge var af vores Freds-Accort,
Men hine derfor har paaført os megen Tort.
Dog maa min Læsere en tænke, at man vilde
Foruden Bederlag fordrive dem saa ilde,
For deres Vare kan de fuld Betaling faae,
Og Morens Debet vi betaler ligesaa.

Hr. Longeuville lod et Brev omborde sende,
At han nu færdig var, han give vil tilkiende:
Thi lader Hoglandt strax igien beordre saa,
At To Chalouper skal fra Landet med ham gaae.

12. Der skeer ham en Honeur, saa snart vi saae ham komme
Fra Saphia, vi hør Canonerne at bromme,
Da han paa Falster var, hand hilses der paa nye
Af de Langhalsede med Anal og Bral i Skye.

Af samme Tone hør vi Docqven ogsaa spille,
Det er mod dens Natur at være lange stille;
Vor Handel-Skibe tør og vove saadan Dyst,
Og viiser at de har og Hierte udi Bryst.

Men vores Reyse vi skal videre fortsætte,
Og derfor skyndede os Anker at oplætte,
13. Den Insul Mogodor (a) vi først passerede,
Dog kom den en saa nær at vi den kunde see.

Thi

(a) Denne Insul var os overladt efter Freds-Tractaten, men vi var ikke derpaa.

1751,
Juli.

Ehi Skibet hastig løb med Vind og Bæyr i følge,
Da det hvid-skummet Hav top-krusede sin Bølge,
Og holdt saaledes ved indtil paa anden Dag,
Da saae vi Cap de Ger os alle til Behag.

Omsider fik vi see det, alle eftertragtet,
Da Fæstningen Sanct Crux vi glædefuld betragtet,
Som paa den højest Fjeld paa Toppen anlagt er,
Og har et muret Taarn, men flette Bygninger.

Men ned en ved dens Fod en anden Bøe frembrækker
Mod Havets Bølger, og sig kunstelig udstrækker;
Paa Morisk Art opbyggt, dens Huuse platte var,
Og uden Binduer fra Døren Lysning har.

Her blev vor Anker fast, og Røysen fik en Ende,
For lykkelig Seylads vi Tak til GUD lod sende,
Og bad, han vilde end fra ald Ulykkes Fald
Fremdeles vogte os, som her forblive skal.

Men Longueville nu end meere sig umager,
Med slagret Chloupe han til Sancte Crux hentager,
Og under Stykkers Lyd henroer ad Landet til,
Med Gouverneuren der og andre tale vil.

Men som de vidste af hans Ankomst alt at sige,
Saa saae man Morerne i Hast til Hest at stige,
Hver med Gevær i Haand de holdt rangerede
Bed Havets Breeder, og ham ventet der at see.

Da

1751. Da Han paa Landet kom, han vensligen modtages,
 Jul. 18. Man merkte Artighed med Høflighed ledsages,
 Hr. Longueville vi omsider saae til Hest,
 Da hver gav Fryde-Stud alt som han kunde best.
 De derpaa rider hen mod Havet at ulede
 En Plads, som var beqvem og havde Vand tilrede,
 Men de den ikke fandt, der kom en Hindring i,
 Som holt os op, indtil Tre Dage var forbi.
 21. Omsider blev et Bierg udseet for os at være
 Det Stæd, som syntes best de Danske Folk at bære
 Vi reyste Tæller op, og ønskede os i Stand
 Til at forsvare os mod ond Barbarisk Mand.
 Men som Misundelse regierer alle Begne,
 Saa fandtes den i sær i de Barbariske Egne,
 De andre Riobmand vil en lide os i Land;
 Thi stifter de Uroe blandt den gemeene Mand,
 Og bilder dennem ind, vi ville dem fordrive,
 Helst om vi Fæstning fik, til Slaver maa de blive:
 Kort sagt: ved sliig Rapport Rebellion der skeer,
 Saa de, der med os var, imod os vi nu seer.
 Vi gif enddog i Land paa vores Plads at bygge,
 Slog Tæller op, som os mod Solen kunde flygge,
 Von Diethart (a) var og der, halvfemsindstyve Mand
 Han hafde med sig, men os en beskytte fand.

3

(a) Obrist-Lieutenant og Captain ved Grenaderene.

I sig Omstændighed var gode Raad vel dyre,
 Vi skulde vort Gevær og torde ikke fyre,
 Saae Mand gav Baschen (a) os til vor Beskiermelse
 Mod dette Røver-Folk, som os saa angstede,
 Men Longueville Han med samt de Paz, (b) de vover
 Sig en om Matten her, paa Sanfte Crux de sover;
 Thi Morens Raab og Skrig at høre paa var en
 Behagelig, hvorfor de rede deres Ben.
 I nogle Natter var vi uden Sovn, og Blunde,
 Og med vort Liv i Haand bortdrevne, som vi kunde,
 Dog var den sidste Nat den allerfarligste,
 Da Malcontenterne i mængde lod sig see.
 Omkring paa Biergene de laae saa tyk som Thuer,
 Hver havde sit Gevær, os letteligen fuer,
 De komme, gif og reed, var i Bevægelse,
 Thi var det Tid, vi os fra Pladsen skyndede.
 Min Flint jeg havde ladet med Kugle som de andre,
 Til Døden, (tænkte jeg,) du skal en eene vandre,
 Den yderlige Nød vi alle saae os i,
 For Slaverie og Død dog endnu vare frie.

B

Bed

(a) den øverste Officier der paa Staden.

(b) var en Jøde, som havde projecteret os denne Handel.

1751.
Jul. 25.

Ved Dagens Brækning fik vi Ordre at oprykke
Fra et saa farligt Sted, der truet med Ulykke,
Altting blev baaret bort, Soldat, Matroserne
Sig skyndede, og kom dermed paa Skibene.

Til høye Sancte Crux Hr. Longueville rider,
En uden Folgeskab, som langsom efterskrider,
Courerer midlertid hen til Marocco gaaer,
Med Langsel venter vi, hvad svar igien de faaer.

Aug. 6.

Men ved Retour vi hør at Printsen selv fortryder
Paa hvad, passeret er, og derimod tilbyder,
At Morerne for os et Pak-huus bygge skal
Ved vores Opsigt, og indretning over all

Vor Militairiske Folk de ikke kan fordrage,
De frygte, vi ved dem, vil Landet fra dem tage,
Ja samme Frygt de har og for Fregatterne,
De vilde, at de dem en meere kunde see.

10.

Dog for Fregatterne til Dannemark vil seyle,
Til Tunis, Tripolis om Fred de først vil beyle,
De lattet Anker og farvel bød hver sin Ven,
Men Ordren var Geheim at komme her igien.

Men Lieutenant Kaas han blev beordret hiem at føre
Soldaterne, for dem vi ilde maatte høre,
Naar alt, hvad anstod gav, fra Sancte Crux bortgik,
Saa ventet vi, at vor Disput en Ende fik.

De

1751.
Aug.

De Paz, som Directeur for Handelen alleene,
Gior sig Image med at bringe den paa Beene,
Uf Penge-Rister kom strax nogle udi Land,
Derefter andre Ting, som fandtes forst for Hand.

Her stedse Raades os med Riismand ey at tale,
Knap heller med en Mor, vi lod os det befale,
Men Sporsmaal? om af os var bedre Venstreb holt,
Maaskee vi ikke da saa liberlig var solt.

De meest formuende de vilde sig begive
Med os i Compagnie, om de saa maatte blive;
Det havde været vel, om vi det havde giort,
Men For- og Efter-Raad ey agtes lige stort.

Mig efter min Instrux var given denne Vre,
I det Secrete-Raad tillige med at være,
Men Raad blev ikke holdt, og mig blev intet sagt,
En Fremmed meere troes, end vi som Eed har lagt.

Men den Materie jeg vil igien fravige,
Det mig, som Præsten, gif, der intet torde sige,
Men sagde: her endnu var nok at tale om,
For Tidens Kortheds Skyld vi ikke langer kom.

Paz Maantlig for vor Kost begierer tolv Rigsdaler,
Og alding, indtil Brød, os meget dyrt afmaler,
Da, for man kom i Land, heed det man alting fik
Omsonst, det kosted kun at man derefter gif.

1751.
Aug.

Man maaskee tænke vil, at vi fik mange Ratter,
Men, lidet Suppe de os daglig foresætter,
Og Riid, af Olie som smagte meget slet,
En skiden Jøde-Karl var den, som kaagte det.

Hr. Longueville faaer et Brev i samme Dage
Fra Printsen, at han sig til Saphy vil umage,
At tale med ham der om Magtpaaliggende,
Som ingen vide maa undtagen han og Ree.

Thi laver Han sig til for Nysen strax at giøre,
Den Jøde Mallau skal, som Tolk, hans tale føre, (a)
Men var en slet Person, det vi at finde fik,
En Jødes Uerlighed kun fielden holder Stik.

Vor Ober-Assistent (b) foruden toende andre, (c)
Nu blev befalet med til Saphia at vandre,
For der hos Consul Ree at have Riidsmands Navn,
Og ham tilhaande gaae til Compagniets Gavn.

Saa

-
- (a) denne Jøde havde gaaet os tilhaande i Leyren, og var vores Vert paa Sancte-Cruz.
(b) Obrist-Lieutenant Butlers Søn fra Norge.
(c) Schumacker og Janum, den første som Cahyt Skriver paa Faltet, den anden Underskriver paa Docqven, som vare persuaderede at gaae i Land.

1751.
August.
16,

Saa reed de samtlig bort. Men vi, som blev tilbage,
Sik ikke Leylighed at holde Hellig-Dage,

Den gamle Jøde Paz Han haver ingen Roe,
Men skielder, bander og til ingen faster Troe;

Ey brugte overlæg til hvad, han vilde giøre,
Nu atter Penge, Guds i Land han lader føre,
Og vidste ikke hvad han havde faaet Hiem,
Thi ligesom det kom saa blev det kastet frem.

Imidlertid vi drev vor Handel, som vi kunde,
Vi købte Mandler, Bøx og Kobber, naar vi kunde
At Pris og Vahre mod hinanden kunde staae,
Vi ikke gierne da lod Moren fra os gaae.

Først i September skal de andre Kiebmænd vandre,
Men de faaer Baschen til, han Tiiden skal forandre,
Han regner gammel Stil, for os løb Tiiden bort,
Saa de sik meere Roe at blande deres Kort.

En stor anseelig Told tilbyder de at give,
Om de som hidindtil i Landet maa forblive,
Den samme Summa vi og Printsen byder til,
Som undrer sig, og dem dog maintainere vil.

Ved denne Tiid vi sage, de andre Kiebmænd flage,
Hvad det betyder vi ey fatte kan saa sage,
Dog tænkte vi, maaskee de Frihed atter faaer
Her at forblive, som kun lidet got os spaaer.

1751.
Septbr.

Neptunus skulde nu til Kiøbenhavn hjem-sejle
Med øvrigt Mandskab, men de daglig meget sejle,
Af Rød, af Ollie, af Brød, af Meel og Vand,
Som vi besørgede dem udsendt her fra Land.

7.

Men Sundheds Paz vi maa fra Saphia forskrive
Til vor Neptunus, som ey længer her kan blive,
Ey andet venter paa, end han kan Ladning faae,
At han for Folkets Skyld ey Eene Hjem skal gaae.

Men Tiden løber bort, September halo til Ende,
De Paz gjør Løfter nok at vilde Robber sende,
Og Vand, saa meget som til Nysen nodig var,
Dog var det ifkun Snak, de bleve ikke klar.

Men som det nærmer sig alt meer til Vinter-Dage,
Skal Ebenezer nu det halve Mandskab tage,
Som vare af de Folk, der udi Holsteen laae,
Han, skiont ugierne, da til Elven sejle maae.

19.

Han noget Robber fik, men andre Vahre ikke, (a)
Thi nu forsildig var ham Ladningen at skikke,
Han derfor denne Gang kan ikke vente meer,
Fordi Ulykken var os nærmer, end vi seer.

En

(a) ongefær 400 Centner Robber. Sødernes Nye-Mar indfaldt Dagen efter, som hindrede videre Udfibning.

En Mor fra Saphia og Printsens Secreairer,
De kommer til de Paz, os samtlig gratulerer,
At vi kan hidse Flag paa Huuset, naar vi vil,
Det Printsens Ordre var, og Pak-huus bygge til.

1751.
Septbr.
20.

De Paz han troer sligt og lader Breve styre
Ombord til Lieutenant Kaas, de engang vilde fyre
Naar Kloffen den var syv, (a) derefter gaae i Land,
Og nyde den Plaisir med os, som gives kan.

Det skeede som vi bad, men neppe var to Tinter
Forloben, før vi hør at Morene de stimer
Strax ved Contoirets Dør, de samles meer og meer,
Men vi ey vidste til hvad Ende saadant skeer.

21.

Omsider mærker vi, de andre Riobmænd komme,
Og i Contoiret gaaer os kun til liden fromme;
Thi de berette os, at Longueville var
I Saphy arrestert, og dem Han med sig har.

Hvad I leveret har til Monsieur Ree er taget,
Og alting confisqvert, thi det er nu opdaget,
At I ey kommen er at handle, men I vil
Og bygge Fæstninger, og Landet have til.

Men

(a) da Flaget blev hidset. Enhver af de der værende Riobmænd har sit
Flag som viser om de ere Franske, Engelske ic.

1751.
August.

Men Monsieur Ree, som vi og tænkte stod i Fare,
Han ved sin Sædedighed slap vel af denne Snare,
Og fik Befaling Hiem udi sit Huus at gaae,
Redtog det Danske Flag, det Franske satte paa.

Vi alle Nøglerne strax maatte fra os give,
De lod os haanligen udaf Contoirer drive,
Derpaa bemægter sig alt, hvad der var at faae,
Som meget meere var, end de vel tænkte paa.

En Compagniets Gods kan eene dem fornøye,
De ogsaa graadig sig til vores Gods forføye,
Vor Rister, Rufferter de aabner for at see,
Om der kun Penge var, dem tog de smilende.

Tænk selv, hvor angest-fuld jeg den Tiid maatte være,
Jeg fangen var og saae min Bessærd bort at bære,
Jeg gruede for hvad, der meer tør hende sig,
Jeg frygtede altiid at blive Slave-Lig.

Strax efter maa vi see, at Lieutenant Kaas som Fange,
Og paa Barbarisk-viis udplyndres af saa mange,
Endeel af vore Folk gif det og Lige dan,
De just til Uheld var udsendt at fylde Vand.

Der ere tvende Ting paa Moreerne at sige,
Som er Lettroenhed og Gierrighed tillige,
Det var Motiverne, som virkte Ordren ud
Til vores Fangeskab, hvoraf os hielpe GUD?

Om

Om Morgen en vi saae To store Bolter slænges
For os paa Gulvet ned, vi frøgtet, som nu trænges,
For deres Størrelse, hver havde Ringe Toe,
Som kunde neetes til, og vare til at snøe.

Derefter Baschen kom, og vores Angest endte,
De Bolter, siger Han, for Jøderne er sendte; (a)
De blev om deres Been belagde haardesig
Af en Barbarisk Smed; De Paz en klagede sig.

Men dette var en nok, den Plage blev forhøyet,
Med Halsbaand udaf Jern de og blev sammenføyet,
At hvor den Ene laae, der laae den anden med,
Saa det var Ynk at see dem gaae fra Stæd til Stæd.

Men Baschen siger os, vi skulde ifkun skrive
Til Skibene, at de sig skyndeligst bortgive,
Af samme Meening og de andre Riøbmænd var,
Hvorfor en Barqve strax med Brev omborde får.

Top, Höyer, Svendsen for de Trende Handel-Skibe, (b)
Hvoraf den første kom med os i lige Knibe,
Gif denne Ordre at de hastig bort skal gaae
Ad Søen til igien, en anden Havn at faae,

C

For

1751.
Septbr.
22.

(a) De Paz og hans halv-Broder Adraham, den sidste var antaget at være vores Tolk i Barbariet; de vare begge fødte i Salée.

(b) Svendsen var fragtet fra Altona.

1751.
Septbr

For der at fylde Band, og Reysen saa fortsætte,
Men Coursen endelig til Kiöbenhavn at rette,
Dog Svendsen, kunde Han sin Ladning blive qvit
Udi Gibraltar, det da stander Hannem frit.

23.

Men Han sit Anker maa i Grunden lade stikke,
Thi Han med al sin Magt ey samme op kan vrikke,
Saa ginge de til Seyls med een Baad alle Tre,
Men deres beste Folk for alting søvnede.

Octobr.

Paa disse Skibe slog og Morerne sit Dye,
Dem underbore vil og skade dem tilføye,
Men da de mærkte, at vor Folk holdt Natte-Vagt,
Saa blev der intet nu af denne deres Agt.

4.

Til Danmark en Coureer vil Prinsen nu bortsende,
Han veed ey selv, hvordan han Sagen best kand vende,
Thi Han begriber let, Han sig forløbet har,
Dg maaskee onsker tit, at Sagen u-giort var.

5.

Imidlertiid det til den Tiid og Time laffet,
Da vores Vahre paa Kamelerne blev pakket,
De dreve bort dermed til Staden Saphia,
Vi sukkede, saae til, at dette gif os fra.

10.

Nu Touren kom til os, vi alle med hverandre,
Som fyrgethve var, skal udaf Byen vandre
De andre Kiöbmænd stod og saae vor Udtoget an,
At det os smertede, enhver vel tænke kan.

Bed

Ved Porten Muler stod, paa hvilke vi skal ride,
 Enhver blev giben sin og ingen sat tilside,
 Saa reed vi alle bort med Bagten for og bag,
 Det var en Søndag, men for os en Sørge-Dag. (a)
 Farvel nu Sancte Crux, du gaaer os ey af Minde,
 Du trykte os saa haart, at Taarene de rinde
 Paa vore Kinder ned for Hustrue, Børn og Ven,
 Ach! Sancte Crux! vi dig ey glemme kan igien.
 Vi reed saa immerfort med Sukke i vor Hierte,
 At GUD vil fresse os fra Slaveriets Smerte.
 Om Natten hvilede vi under Himmelen,
 Og helst, hvor der var Vand at drive Tørsten hen.
 Det mærkeligste os paa denne Rejse mødte
 Var høye Bierge, som langt op mod Skyen stodte
 Og bare bare Steen, paa mange reed vi op
 Thi Benen ofte kaldt hen over deres Top.
 Da fyrgetyve Mil omsider havde ende,
 Kom vi til Saphia; Men Møderne de rende
 For at annelbe os, da vi rangeret blev,
 Og sadt i et Geleed, saaledes de os drev.
 Men Jøderne gif flet, thi bleve de henkastet
 Paa Lo af vore Folk, som fandt sig vel belastet,
 De dem til Slottet bær, der Byrden ende fik,
 Vi derpaa alle ind af Slottes Porte gif.

1751.
Octobr.

16.

E 2

Paa

1751.
Octobr.

Paa Gaarden Printsen sad og skuede os noye,
 Hvor vi igien i Stad blev stillet for Hans Dye,
 Vi vores Compliment ham gjorde med et Bux,
 Men Jæderne de faldt til Jorden med et Gux.
 Dem Tvende Møder holdt, imedens Prinsen talte;
 Begyndelsen ey os ret synderlig befaldte,
 Dem gives Spørsmål, og et Document kom frem
 Af andre skrevet men kan ey bestemme dem. (a)
 Derefter udi Hast en Mor hen til os springer,
 Og snapper To af os i Armerne, og bringer
 For Printsen, som os spør, hvad Navn enhver vel har,
 Hvad Landsmand og af hvad Profession han var.
 Derpaa strax løbendes de førte os tilbage,
 Og atter løbendes To andre frem ledsage,
 De samme Spørsmål fik, saa løb de hid og hen
 Indtil der ingen meer tilovers var igien.
 Thi det er Moden her, at alt hvad forretages
 I Printsens Dyeshyn, det skal saaledes mages,
 At det skeer løbendes; det være hvem det vil,
 Han sig bekvemme maa at løbe fra og til.

Om

(a) var en Historie om deres Broder i Tetuan, som af Keyseren var
 tildømt at brændes for en Angivelse, han havde giort, som ikke
 kunde bevises; Han var Ilden saa nær, at da Skriget begyndte at
 svies, fik han Pardon.

Omfider seer vi og Kamelerne indkomme
 Med vores Bahre, som var glædeligt for somme,
 De ned i Rade-vis med Brølen legger sig,
 Og blev saa pakket af ved Mører hastelig.
 Da dette var forbi, saa bleve vi ledsaget.
 Hen til en Kjøbmands-Huus, og venligen indtaget. (a)
 Men Jøderne de blev paa Slottet i Arrest,
 For der i Sikkerhed at holdes allerbest.
 Nu Printsen Jøderne igien for sig lod kalde,
 De næsten slæbes frem og ned paa Jorden falde,
 De prygles jammertig, De Paz det meeste fik,
 Som i Erfarendhed den anden overgik.
 Han derfor tænker, det er Tiid at projectere,
 Og søge at man kan sin Skiebne nu forcere:
 Han lover Malagan, som Portugiesen har,
 Skal blive Morsk igien, han Gæne den indtår.
 Men Printsen leer deraf, og ham bebrejder meere
 Sin store Trædskhed i at ville føre flere
 Udi Fordervelse; Thi dommer Printsen saa:
 De begge levendes i Jlden kastes maa.
 Det Baal blev strax antændt, vi saae det alt at brænde,
 Men Jøderne de veed og denne Straf at vende,
 De raaber høyt, at de til Mører blive vil,
 Men nogle svarede; De tiene ey dertil.

1751.

17.

C 3

Dog

(a) en Fransk Kjøbmand ved Navn Palliet.

1751.
Octobr.

Dog det saa meget Hialp, at man dem ey lod brænde,
Men Esel-Drivene fik dennem udi Hænde
For at omfore dem i Byen op og ned,
Hvor man tillige saae ey mindste Ynksonhed.
Saa drives de igien i Fængselet tilbage,
Og sammenkoglet er til en des større Plage,
De maaskee bliver der, til Doden Ende gjør
Paa deres Lidelser. See! Forskiel nu og før.
Men det er Tiid, at jeg nu vender om tilbage,
Og seer hvad Printsen meer med os vil foretage:
Han nogle gir Forlov at søge Klæder nu,
Men de, dem hørte til, de kommes ey ihu.
Hvad jeg i Sancte Crux af Klæder fik tilbage,
De blev i Saphia bortranet meget sage,
Jeg indefluttet var og ikke kaldtes frem,
For alting borte var, min Skjæbne var mig slem.
Vi alle haabede i Saphia at blive,
Indtil fra Danmark var kommen vore Skibe;
Men det var ey saa got, vi til Marocco maa,
Og der formodentlig i Slaveriet gaar.
Til vores Næyse lod os Printsen Penge give, (a)
Som til saa lang en Væys Fornødenhed kan blive;
Hvorfor vi takkede, fik Lov at løbe bort,
Og strax paa Væysen vi derefter maatte fort.

Ment

(a) i alt 30 Ducater a 10 Mark st. til os og alle Folkene. Den Dag sad han

Men Walter, som var Syg, fik Frihed, blev tilbage (a)
 I Saphia, indtil han naaede Helbreds Dage,
 Ham Monsieur Rilliet antager som en Ven, (b)
 Og hannem have vil, til han er frisk igien.
 Enhver sin Mule faaer, som uden Byen holder
 Men dette ridt os ey den mindste Lyst forholder,
 Vi liben Længsel har Marocco-Bye at see,
 Som den, der truet os med Sygdom, Sorg og Vee.
 I mange Aar i Kød har Pesten den fortæret,
 Vi frygtede, den kom saa grum som den har været,
 Vi frygtet Slaverie og allehaande nød,
 Vi frygtet endelig, at Sorrig blev vor Død.
 I disse Tanker blev vi stedse ved at ride,
 Indtil en Lybe Mål vi havde lagt tilside,
 Da saae vi Spitsen af Marocco høye Taarn,
 Om hvis fortryllet Knap vi vidste af tilforn. (c)

Men

1751.
Octobr.

18.

han paa en Stool og havde 2de Flinten en Dansk og en Morst hos sig, han begierte Krudt og Hagel og ladte Geværene, vi stod da og frygtede, det maatte gielde en af os at være Maalet, men der blev opsat tvende smaae Glasfer, som han med hver sin Flint træffede.

- (a) han var fra Altona og Bogholder paa Contoiret.
 (b) var en Fransk Mand og Borger af Altona, som gjorde os i særst. ningen megen Fortrød.
 (c) see Hübners fuldstændige Geographies 2den Tome. p. 667.

1751.
Oktobr.

21.

Men Undervejs vi saae en salt Sø udi langede
 En halv Mil, hvor af man kan have Salt i mængde,
 Den heele Plads var Salt, dog langt fra Havet er,
 Og haver Oerflod meer end for Landet her.
 Da vi i Staden kom, og samme fik at høre,
 Bort Dye aldrig før har seet saa slet een Tue,
 Den stor er af Begreb, med øde Pladser fuld,
 Hvad Huuse endnu staaer, vil falde snart Omkuld.
 Dens Gader ikke er Steen-lagde saasom vore,
 Men fuld af Støv og Skarn og Banker meget store,
 Saa snart det regner er her saare slet at gaae,
 Men den Barbeenet Mor sligt lidet agter paa.
 Saa seer Marocco ud med samt dens høje Mure,
 Hvorinden vi maa gaae og plove Jammers-fure,
 Vi bleve i Triumph der Slottet ført forbie,
 Og fik en Jøde-Gaard til samtlig vor Logis.
 Hver Mand til Ophold her skal To Blankiner have, (a)
 Maa derfor slukke Tørst og mætte hungrig Mave,
 Kænd de ey strække til, hans egen Sag det er
 Thi maae vi leve knap, om vi vil leve her.
 Nu skalde kaages Mad, men hvori skal vi kaage?
 Os fattes Vandet her og Potter, Kruffer, Laage,
 Vi septe Kurv og Kniv og Gaffeler med meer,
 Som Kul og Brænde, Dug, Tallerkener og skeer.

Det

(a) en Blankin er en liden Sølv-Mynt ongeskr 4 p. Danske.

Den som er delicat, til dette Sted en komme,
 Han da fra Bordet tit maa gaae med Mader tomme,
 Thi Smørret er ureent, og fuld af mange Haar,
 Og Bandet i en Sæk man til sig tilbragt faaer.
 Udi en Skind-Sæk de to, tre slags Melke malter,
 Naar de vil have Smør paa Sækken de da valker
 Saa lange, til de seer at Smørret samler sig;
 U-reentgiort sælges det, om det behager dig.
 Det stikkes en med Skæ, som sommer sig at giøre,
 Men begge Hænderne de udi Smørret fiøre,
 Og kaster det saa paa Bøgt-Skaalen, som kort før
 Har vært i Ollie, den ikke først astor.
 Men Kieme-Melken de i Sække-viis forkiøbe,
 Om den er suur og sød det faaer man lade løbe,
 Af Enden drikker man, om man har Melken kier,
 Skiont Sækken hiadsket, som hos os raae Huder, er.
 Band-Sækkene de er med Tiære tet besmurde,
 Som gjør at Bandet kan en smage, som det burde,
 Den der saa megen Roes tillægger Tiære-Band,
 Han vil jeg ønske, var for mig i dette Land.
 Kus, Kus det er en Mad, som Morerne helst nyder, (a)
 Den Fattige han dog saa sielden den tilbyder,
 Han nøyes, naar han har lidt Meel udi en Sæk,
 Det rører raat med Band og æder det saa vef.

D

Man

(a) Kus, Kus er Hvedemeel, som udi et Fad arbejdes med Hænderne til
 Gryn

1751.
 Octobr.

1751.
Octobr.

- Man ingen Qvinde her med blottet Ansigt moder,
Knap med et Øye de kan see at flotte Fodder,
Med hvide Deffener de alle skulte gaae,
Og deres Born de dem paa Røggen slingre maae.
23. Bort Folk de hentes af, til Arbejd skal de gange,
I Printsens Hauge hver ansees nu som en Fange,
Dog ey alleene der, men og i Marken maae
De alt forrette, hvad en Gartner pøger paa.
25. Nu kommer Printsen selv fra Saphia, og haver
Vor Longueville med, for hannem det saa laver,
At ham til sit Logis en Hauge viises an
Med Frihed, der sit Huus han reparere kan,
Materialerne vil Printsen ham levere,
Men selv Indretnigen han har at commandere,
Gif en Etage høi, plat Tag og ikke meer
End Tre sinaae Kammere og Murene af Leer.
See da! saa vare vi nu alle i Marocco, (a)
Hvor vi var tvungen til at lære poco, poco, (b)
Vi daglig øved os udi Taalmodighed,
Som er den beste Trost, naar Lykken den vred.

Fra

Gryn, og kommes udi en Potte, der er gjort som et Dørslag, og sæt-
tes tilklinet oven paa den Potte som Riødet kaages udi, og bliver saa-
ledes af den opstigende Aande eller Varme kaagt, derefter anrettes paa
et Fad med Riødet, som er Morenes beste Mad.

(a) Vi vare i alt fangne 45 Personer.

(b) poco, er saa meget sagt, som vie lit, eller giv Tiid.

Fra Fez der meenes, at en Hoben Mandſkab komme,
 Vi altererer os, det ſiges ud af ſomme,
 At de ſkal føre os tilbage med igien
 Til Keyſeren, ſom ey er Chriſtnes gode Ven.

1751.
 Oktobr.

Der kom fem hundrede, hvorover vi bedroves,
 Det gaaer os verre nu, vort Liv vil os beroves,
 Saa tænkte hver for ſig, til vi at vide fik,
 Hvorfor de kommen var, den Corrig da bortgik.

26.

Det var Munderingen de ſkulde her afhente,
 Den Printſen aarlig her maa give, ſom en Rente,
 Og da den var levert, de glade ſig beteer,
 Men vi end gladere, vi ſaae dem ikke meer.

Et nye Aar Møderne ved denne Tid indtræder,
 Og ved utallig Skud ſig overmaade glæder,
 Men Printſen dræber ſelv Tolv Aar paa denne Dag,
 Og viſer Overtroe dem alle til Behag.

31.

Vi bleve kaldet op igien for Printſens Dye,
 Og bange var at han os vilde ondt tilføye,
 En Uls blev bragt her frem, ſom Hunde hidses paa,
 Det Syn han meente at vi ey tilſorne ſaae.

Slots-Gaarden ſkulde vi med Bygningen betragte,
 Vi loed, ſom ſligt et Syn os ſtor Forundring bragte,
 Han tænkte vel, at det var for dens Størrelſe,
 Hey! for dens Uſſelhed vi loed Forundring ſee.

1751.
Octobr.

Paa begge Sider man to høye Muure stuer
Opstampede af Jord, som ikke meget duer,
For begge Ender stod en fire Bygninger,
Og ifkun ndi hver et Logemente er.

Slots-Porten var en Dør, men Bagten Mamelucker, (a)

En 12 à 14ten Mand derinden fore kuffer;
Gemaffer vi ey saae, ey heller Binduer,
Thi ind af Dørrene de Lysning haver her.

Novbr.

1.

Saa fik vi Lov at gaae, indtil om nogle Dage
Erindres vi igien til ham at komme sage,
Han da i Haugen var, og paa en Matte laae,
Vi løbendes kom frem, vi bukket, paa ham saae.
En fierkantet Park i Haugen var blandt andet.
Der saaes en tyve Gies at ligge udt Vandet,
Og ifkun ordinaire, som vi i Walbye har;
Her spurte han om Gies, der og i Danmark var?
Perugven lod han få ud af Schumakers Høvet
For at beskue den, han syntes, det var noget,
Som usædvanlig var; Til Moren sagde ret:
Hvad du paa Hagen har, bær han paa Hovedet.
I Regne-Konsten han os ville ret probere,
Thi skrev han nogle Tal, dem skulle vi addere,
Derefter maatte vi multiplicere dem;
Han tænkte; mon de veed at 2 og 3 er fem.

En

(a) Saaledes eller Renegat kaldes de som af Christne, ere blevne Mahumetanor.

En Kioffen-Have lig var ellers denne Have;
 Thi Kaa! og Kødder man i Mængde der kan grave;
 For Kesten intet rart, som vi jo ogsaa har
 I Dannemark, og meer, end her at finde var.

Men forend vi gif bort, han hver af os benaader
 Med Tienester, der os i Indkomst intet baader,
 Bestalling vi en fik, dog derfor ligesfuld
 I Bærdighed vi var, men ikke Hierte-huld.

Top, Janum, vil han i Kustkammeret skal være;
 Men Butler, Schumaker, de begge fik den Ære,
 At blive Portnere ved Haugen, men dernæst
 Kom Jødens Tiener til at holde Printsens Hest (a)

Hr. Longueville fik sin Domestiqu' tilbage,
 Og kunde Lieutenant Kaas til sig i Haven tage;
 Men mig et Kammer blev anvist paa Slottet, hvor
 To Port-Mahoner var, som fangtes udi Fjor. (b)

D 3

De

(a) Printsen har alle Dage en 4 à 5 Heste opsadlet fra Morgen til Aften, og holdes parat uden for Slottet; Møderne kør saadan Ærbødighed for disse Væster, at de ved forbigaaende kysser baade dem og Stigboylerne.

(b) Disse Port Mahoner-Jouan og Pedro vare femmen i Bagen for St. Cruz for at fiske, men som Msr. Rey havde mist et Skib i sidste Krig imellem England og Frankrig, taget af de første, fik han Printsen

over;

1751.
 Novbr.

1751.
Novbr.

De samme to Messieurs behændig til sig listet
 Det beste af mit Løn, jeg udi Saphy mistet,
 Dog Printsens gav dem Løn; thi tog de ikke lit;
 Han før har røvet dem, nu røver de af mit.
 Saa bukket vi og løb, vi vor Bekymring dulgte,
 Som Skyggen Legemet, den stedse med os fulgte,
 Vi sukkede til Gud, at han vil staae os bi
 I den Bedrøvelse, vi foramen var udi;
 Vi strax af Møderne til vore Poster førtes,
 Og udi Ryserne i fuld Galop henførtes,
 Ved Solens Nedgang fik vi Frihed hjem at gaae,
 Men ved dens Opgang hver sin Post maa passe paa.
 Vi ofte skieldes ud af disse Røver-Knegte,
 For Merfus, Hargebuk, Caran og meer u-agte;
 Men vi paa got bred Dansk besvarer demnem saa,
 At vores Regninger sig balancere maae.
 Top var fornøyet med de hannem der lod sætte,
 Han syntes Tiiden gif, nu han fik at forrette,
 Han roeste sin Alkai, (jeg grandt erindre kan:)
 At han var skikkelig og en fornuftig Mand.
 Kort efter blev han syg, men gif dog nogle Dage,
 Og fandt at Svagheden vil daglig meer tiltage,
 Thi blev han hiemme og gif ikke meere ud,
 Da Janum samme Dag fik ogsaa Svagheds Bud.

De

overtalt til at søge Repressalier og tog saaledes dette Skib igien og
 alle Folkene.

De bleve liggende og Sygdommen forøgetes,
 Hos Barbeer Gabriel der Medicin opsøgetes,
 Men det slog ikke an, kort sagt: de begge døer.
 Og uden Riste vi dem hen til Graven før.

1751.
 Novbr.

Decbr.
 5.

End to Matroser maa den samme Dey og tage,
 De Dødens Bitterhed taalmodeligen smage,
 De fulgte Skipperen, som var Matthias Top,
 Med ham nu løst er af Slaveriet op.

15.

Bor Prints saa naadig er at han tilbyder Penge,
 Om Longueville og til dennem skalde trænge,
 Af dette Tilbud han sig at benytte veed,
 Og hielpe vores Folk af deres Nøgenhed.

20.

De bleve klædet ud, enhver fik Buxer, Trøye,
 Og Døkken, naar de vil til Hvile sig forføye,
 De glade bleve for at de skal ikke gaae
 Og ligge nøgne nu, da Kulden trænger paa.

At denne Prints er haard, naar han vil Retten øve,
 Derpaa man daglig har nu en nu anden Prove,
 Man kan for ingen Ting i Jernet blive fast,
 Og uden Naade blir i samme holdet fast.

En Dømt af hannem selv og ofte exeqveres:
 To Møder var tildømt, de skal argveuføres,
 De bleve stillet op, han skyder dennem der,
 Og meen de glade døer for han selv Drabsmand er.

Gen

1751.
Decbr.

En Kvinde fundet blev i Horeriets Laster,
 Hun hastig bringes frem til Jorden ned sig kaster,
 Da Printsen havde hørt, hvad hendes Brode var,
 Befaler han, at hun skal straffes aabenbar.
 To Mører griber fat og hende slaar med Remmer (a)
 Og Hovet, Ansigt, Krop ugubeligen skiemmer,
 Saa Blodet hende flet paa Kinder Taare-viis
 Og meere, end om hun hudflettet var med Riis.
 Men Printsen raaber: holdt! før hende i det Kammer,
 Hvor at Barberen er, som hende vel annammer,
 Og tænkte hendes Saar forbindes skulde der,
 Hun derfor blotter sig og meen at læges her.
 I dette Positur hun hentes strax tilbage,
 Til et nyt Skue-Spil de hende frem maa drage:
 Een sliq Tragædie jeg en tilforne saae,
 Det gysar end i mig, naar jeg den tænker paa.
 En stor Bulbider, som var stedse vant at slide
 De grumme vilde Dyr, han hende nu skal bide,
 Han lades løs med Hast og hidses hende paa,
 Det første Greb han gjør, et Dre mistes maa.
 Ja det var græffeligst, hvor han vil Tænder fatte,
 Medfulgte Riid og Blod, som ham i Flaben satte,
 Han afrev hendes Riid, som faldt paa Jorden hent,
 Da siger Prinsen!: løb! tag Hunden bort igjen.

Saa

(a) Tykke Remme, som ere flettede til Pidske.

Saa blev hun baaret bort men ikke død tilfulde,
Men de, som hende bar var hende ikke hulde;
Thi lader Printsens end forøge hendes Nød
I det han Tænderne af hendes Mund udbrød.

Men han, som havde haft med hende at bestille,
Kom strax udi et Jern, blev Slave mod sin Vilde,
Saaledes straffes sligt i denne Verdens Part;
Men i Europa gaaer det ikke til saa hart.

Dog derfor ikke tænk de ere her saa reene
Ney, Horeries Last er deres Lyst alleene,
Til Sodomitterie de er affkyelig
Hengiven, at man maa derover skrække sig.

Saa endtes dette Aar, som vi fandt aldrig glemme,
For det saa haardelig indførte os i Klemme,
Gid Undersaatterne af Danmark aldrig see
Dets lige meere! Men os bedre Lykke see!

I Jesu Navn vi nu et nyt Aar her begynder,
Det os paaminder vi til GUD med Bøn os skynder,
For samme Jesu Navn giv Sundhed, Lykke, Fred
Og hielp enhver af os Hiem til sin Roelighed.

Men jeg vil fare fort og daglig annotere,
Hvad i mit Fangeskab end meere fandt passere;
Det første Nye-Aars Dag os møder dette Aar
Var et falsk Spargement, hvorledes vi Attraaer

1751.
Decbr.

1752.
Jan. 1.

1752.

Jan. 1.

At snige os herfra, til Massagan at løbe, (a)
 Men det en Suppe var vi ønskede en at søbe,
 Thi vor Omstændighed var bedre, end at vi
 Slig desperat en Tour os skulde vove i.
 Mistænkt vi vare dog for Printsen derved bleven,
 Vi tælles, om vi er saa mange, som var skreven,
 Marocco-Dye vi maade en meere komme i,
 Men blive udi det saa kaldte Joderie.
 Saa var vi brudt igien, i hvordan vi det laver,
 Vor meeste Proviant vi fra Marocco haver,
 Thi var de tvungen til, naar vores Bud vil gaae
 Derefter, at en Mor tillige følge maade.
 Det Huus vi kom udi var ikke med det Beste,
 Thi paa hvert Sted vi der vor Dye vilde fæste,
 Var Bærelserne stengt bestrøet med Begge-Lus,
 Thi flytted vi derfra hen i et andet Huus.
 Men her var ogsaa Fjehl, ja større end de første,
 Hvorfor vi efter nye Forandring maatte tørste,
 Og vover klagen til Printsen ind at gaae,
 Som gav os Lov at vi et andet søge maade.
 Vi funde ogsaa Et og gave det tilkiende
 For Gouverneuren, som os samme vil tilbende,
 Men Joderne de veed igien en anden Ben,
 De gaaer til Larby, som var øverste Alkay.

De

(a) Massagan tilhører Portugiserne og ligger 3 Dages Rejse fra Marocco.

De gjør ham en Duceur at de skal ikke flytte,
 Han og forsikkrer fast at ville dem beskytte,
 Han lover os at vi et andet Huus skal faae
 Og bedre, men var Snak, som intet fulgte paa.
 Imidlertid gif bort en Uge, eller meere,
 Med Løfter søger han os Tiiden at trainere,
 Men vi ved Lejlighed det Prinszen meldet faaer,
 At Joderne de vil ey udaf deres Gaard.
 Men Prinszen meenede de sligt ey havde vovet
 At giøre mod hans Bud; Thi siger han dens Hovet
 Paa Jorden ligge skal, som hindrer denne Sag,
 At jo de Christne gaaer i Huuset denne Dag.
 Saa maatte Joderne paa Dyeblif udrykke,
 Vi bad, de saadant ey vil tage til Mistykke,
 De brugte Munde stærk, som vi forstode ey,
 Men vi, vi flytted ind og de gif deres Bey.
 I Dag en Rotte kom uhælsdig udi knibe
 Og vidste ingen Raad, hvortil den kunde gribe
 Da til dens Lykke kom selv Prinszen over den
 Og fik den levende og sendte os den hen,
 Med Ordre til Jouan, han skulde Rotten føde
 Men hvis Forsømmelse forvoldte at den døde,
 Han Palo (a) skulde faae; Thi griber han sig an
 At frelse dette Dyr fra Døden, om han kand.

1752.
 Jan.

7.

E 2

En

(a) Palo er Hng.

1752. En meere vigtig Sag i Dag forrettet bliver,
 Jan. 8. En Execution jeg kortelig beskriver,
 Som skeede paa en Mor, som hialp en Renegat (a)
 Hersfra til Malagan, og derfor gribes fat.

Fordi han kom igien, og samme Spil proberer,
 En anden Renegat ham deri atraperer,
 Da Moren mærker det, han søger Leylighed
 At Dræbe ham, han en skal sige, hvad han veed.

Men Renegatens Saar var ikke dødelige,
 Han kommer til sig selv og Sandhed veed at sige,
 Thi bliver Moren søgt, som gives ingen Frist
 Til at fand skule sig, men fanges uden List.

For Printsens stilles frem, som paa Slots-Gaarden holder,
 Det var kun een, to, tre for mange Døds-Herolder
 Med Stof og Steene strax hans Hoved knusede,
 Og i en Steenhob der begrov hans Legeme.

Bed denne Tiid vi saae at Storkene de kommer,
 Det er Beviis at der er ikke meere Sommer,
 Hvorfra de kommen er; hvor kommer de da fra
 Nu vi paa denne Dag seer dem i Africa?

Ma-

(a) Denne Renegats Fædrebroder er Gouverneur i Cadix, har været
 her en 10 å 12 Aar, og var avanceret til Alkay over Renega-
 terne, havde gift sig med en Negerinde, som han forlod og løb
 bort.

Marocco er en Bye for dem den allerbeste ;
 Thi der god Læylighed til Næder er at fæste,
 Vi ofte paa eengang har seet vel hundrede
 Paa Murene at staae, for Madsen at udsee.
 Da jeg den første saae jeg ønskede mig og Binge,
 At jeg mig kunde langt fra Barbaret svinge,
 Det vel u-nødigt er at spørge mig hvorhen?
 Enhver læt giettede Land, jeg hastet Hiem igien.
 Men ach! sig Phantasie jeg sætte maa tilside,
 Og heller alle Ting taalmodeligen lide,
 Og haabe, inden at vor Stork tør bort igien,
 Er jeg ved Himlens Hielp da hos min bedste Ven.
 Fra vores Consul i Gibraltar fik vi Breve,
 Han ønsker samtlig, vi saa got som han, maae leve,
 Derneft beretter han: at Freden sluttet var
 Med Tunis, Tripolis, saa vi snart Hoglandt har.
 Men Svendsen haver der god Vinter-Havn opnaaet
 Hans Ladning vi og vel i Salvo haver faaet.
 Men Ebenezzer og Neptunus gif sin Ven
 Til Kiøbenhavn i Haab, det dem mislinger en.
 Fra Staden Fez (a) vi og den Efterretning haver,
 At der tre Bergens Mænd i Slaveriet graver, (b)
 For to Aar var der ti, men syv der ere død,
 De andre sukkendes gaar hen i deres Nød.

E 3

Jeg

(a) Fez er Kæiserens Residens og ligger 8 Dages Rejse fra Marocco.

(b) Disse 3 Mænd fra Bergen neml. Skipper Lars Didrichsen og 2de Ma.

1752.
Jan.

13.

1752.
Januar.
14.

Jeg og en glemme vil tillige her at skrive,
Hvad vores Prinz i Dag behaget os at give,
En stor Foræring, som vi kasted bort igien,
En Hoben selv-død Høns lod han os bringe hen. (a)

15.

Han Variabel er, nu fik han udi Sinde
At sige Lieutenant Kaas, han og skal sig indfinde
Herefter daglig i det Kammers, hvor jeg er,
Hvor Kurver, Halfter staar til Arbejds-Folket her.

Han speculerer paa om han fand Skibe have,
Og meen vi hannem et i Danmark fand tillave,
Med Longeville selv han tale vil derom,
Som svarede saa vel, at han fra Sagen kom.

29.

En stor fornemme Fæst for Morerne indfalder,
Som varer Dage fer, de Mahomers den kalder,
Fordi han samme Tiid til Verden kommen er,
De derfor denne Fæst besynderlig har kjær.

En

Matroser, de bleve efter Skibets Forliis 1750 fanger. Foruden
dem, ere tvende Personer Slaver, som er Jacob Bret fra Holsteen
i 7 Aar og Valentinsen fra Stavanger i dette Aar, begge fanger
under Hollandsk Flag, som og igien ransonerede dem, førend vores
Bortreise.

(a) Prinzen fik den Dag en stor Hoben Høns udi Buure, som af Ra-
meelene bleve baaret og hvoriblandt fandtes en 50 stk. døde, som os
blev givet.

En Hoben Menneſter til Feſt og Fods ſig ſtiller
Med Fahnér og Gevehr, paa Trommer, Piber ſpiller,
Som ſtrar ſig høre lod, ſaa ſnart at Prinzen kom,
Der med utallig Skud blev æret runden om.

Han havde ſin Alkay tilforn alt givet Ordre,
Han Longueville hen paa Pladsen ſkal befordre,
Fra Sted til Sted, at han det Optog ſkue fand,
Og derved offentlig bæres af hver Mand.

Den eene Sporenſtreg imod den anden rider,
Gevehr imod Gevehr gaaer løs paa begge Sider,
Men Prinzen ſin Alkay ſærdeles fordrer frem
Til ſamme Exercitz, ſom ſaaes at have Klem.

Da dette var forbie, vil Prinzen til at ſpiſe,
Men Longueville vil han forſt en Naade viiſe,
To ſtore Fade med den Mad, ſom ſyntes beſt,
Lod han ham bringe hen til denne høje Feſt.

Derhos en Compliment, fordi vi Feſten ære,
Med beſte Klæder paa han ſaae os pyntet være,
Det ingen Chriſtine for ſaaledes havde gjort,
Det ſyntes han hos os at være noget ſtort.

Men Feſten eene var en Aarſag, vi os pynte,
Vor Cron-Prinz CHRISTIAN et nyt Aar nu begyndte,
Det vores Glæde var og Hiertes Onſke er:
Han leve ſneefe Aar, Gud Zannem have tier!

1752.
Januar.

29

Her

1752.
Januar.

Her vare tre Slags Folk, som glædet sig ved Dagen:
Vi, for vor Cron-Prinz, som saa herlig blir opdragen,
Catholiske for de veed, Francisci Dag det er,
Og Mørerne fordi, de Mahomed har tier.

Febr.
5.

Til samme Fæst sig og nu Monsieur Rey indfinder,
Présent til Prinzen gjør, sig dermed ham forbinder,
Han reysen, og har en med Longueville talt,
Det nogle udaf os en synderlig befalet.

Naar nogen Audienz hos Prinzen her vil have,
Han da tillige maae frembringe ham en Gave,
Han tager Penge, Gods og Creaturer med,
Saaledes som enhver Land bringe det affted.

Den som har ilde talt om Rey og os tillige,
Og meere sagt end han med Sandhed kunde sige,
Jeg meener Rillier, ham tager Ree til sig,
For han forrette skal hans Handel tresselig.

Courerens langsom Gang forøger vores Smerte, (a)
Han viiser, at han har mod os et Jøde-Hierie,
Han reysen magelig, og høiler sin Sabbar,
Og tænker lidt paa os, som er i Sorgen sat.

Paa

(a) Coureren ved Navn Zumbel, var en Jøde, og en Domestique af Monsieur Rey i Saphia.

Paa Equipage han formegen Tiid anvender,
 For vores Regning han vil pynte alle Ender,
 Men under denne Stads ey andet bliver vaer,
 End kun en Jøde, der sig klæder, som en Nør.

1752.
 Febr.

Den sextende forhen han først skal være gaaet
 Bort fra Marseille, og vor Regning fejl har slaaet,
 Fra Dannemark vi da seent Breve faaer igien;
 Guld trøste os og vær imidlertid vor Ven.

Til Fruentimmerne vor liden Claus maae være (a)
 De grønne Urter, som paa Madsen stedsse ere,
 Engang ved Læylighed de friste hannem vil,
 At han skal blive Nør, Foræring have til.

9.

De sige nogle Ord, dem skal man eftersiige,
 Det skader ikke, om man træffer dem saa lige,
 Men kommer Huen til paa Hovedet at staae,
 Behøves ikke meer, en Nør man være maae.

Men Drengen var saa klog, det første ikke siger,
 Og Huen slog han til, at den paa Jorden viger,
 Da trues han med Kniv, hvorfor han bange blev,
 Og derfor grædendes i Hast paa Døren drev.

En, som er Renegat, maae stedsse her forblive,
 Rand ikke Frihed faae, skiondt han vil Penge give,
 Og mindre daglig end en anden Slave faaer,
 Lettsindig mange dog til dennem overgaaer.

F

Nu

(a) Claus var fra Altona, og fulgte med Walter til Barbariet.

1752. Nu har vi Fastelavn, som os til Fasten leder;
 Febr. For Jesu Lidelser Guds Benskab os tilbeder,
 13. Hans Kors og Død vi tit en hiemme agtet paa,
 I Synslet Prædiken vi ønske nu at gaae.
14. Kaas bliver nu, som jeg, en meer for Arbejd skaanet,
 Vi maae og med deran, dog derfor en forhaanet,
 Med Trommer, Sadler og med Glinter en Galop,
 Løb vi her Fastelavn og bar paa Løftet op.
- Alt med-arbejde her det agtes en for noget,
 En Prinz af Blodet, selv han løber med i Taaget,
 Du de om en Blankin iblandt os bede fand,
 Saa store Betslere vi finder her i Land.
15. Nu falder Prinzen paa Negocie at drive,
 Og lader Joseph hid fra Saphia forskrive; (a)
 Som Riobmand skulde han et vist Sted Rense hen,
 Og kiobe Ild, hvor der var lettest Prtis paa den.
- To tusind Piafres han til Indkiøb med vil have,
 Om han skal Riobmandskab til nogen Fordeel lave,
 Men nogle sagde: Hvis han disse Penge fik,
 Han aldrig kom igien, til Biergene han gif.

Til

(a) Denne Joseph var fra Levante, og havde været Hussar i Keyserlig Tjeneste, var siden kommen til Saphia, og blev brugt som Tolk ved vores Fangekab, drev en Slags Negocie, og havde til Slutning fædt sig ned i Marocco.

Til Slutning vil han en, hvor Prinzen ham vil skikke,
Og der, hvor Joseph vil, behager Prinzen ikke,
Han bliver derfor vred, udskielder ham Caran,
Fordi han ikke tør sig Kense tage an.

1752.
Febr.

Parforce-Jagt i Dag skal Prinzen divertere,
Hvortil, foruden ham, behøves ingen flere,
Thi her var ingen Hiort at giøre Bæsen af,
Men kun en graa Canin, som kunde løbe bras.

20.

Den lod han bære ind, paa Gaarden skal den rende,
For tvende Hunde, som skal den til Døden sende,
Men deres Fryghed var saa aldeles slæt,
At den en grebet blev, for den var bleven træ.

Omsider i en Krog de endelig den fanger,
En Moer den tager strax, og hen til Prinzen ganger,
Som selv tog Morens Kniv, skar Struben ud paa den,
Og lod til Kioffenet derefter bære hen.

En Næv og Kuskesue (a) er ellers tvende Rætter,
Dem man for Prinzen selv som noget rart fremsætter,
Hans Taffel Jorden er, hans Haand er Skee og Kniv,
Hans Biin er Band, og slet er all hans Tidsfordriv.

For sige Rætter kand han ikke læt mangvere;
Men hvis han var hos os, vi ville ham tractere,
Han skulde, mod hans Agt, see vi leed ingen Nød,
Men Danmark havde Biin og Mad i Overslød.

(a) Kuskesue er en Slags Grød, og det samme som Kus Kus.

1752.
Febr.

Man under Parasol ham stedse seer at ride,
Med blotte Beene, men dog sporet: ved hans Side,
Og for, tre Møder gaaer og vifter Fluer bort
Fra ham og Hesten, som imidlertid gaaer fort.

En Stool han ikkun har, den lær han stedse bære
Bag efter sig, hvor han fandt have Lyst at være,
Undtagen naar han vil paa Jorden legge sig,
Da hentes en Matras til Hvile magelig.

Naar hans Maktresser faaer Tilladelse at komme
I Haugen, som en skeer for Dagen halv er omme,
Saa gaaer Caltraten først, som knap er deres Ven,
Og jager Mandfolk bort, at ingen er igjen.

Fornøjet Prinzen gaaer hos disse løse Taffer,
Der stedse brune er, hvormegent de sig vasker,
Han brøster sig, som naar man seer en Hane staar
Blandt sine Høner, hvor ham ingen overgaaer.

22. Tiid bringer alle Ting det Onde med det Gode,
Af første haver man det meste at formode,
Nu fører Tiden os de troende Jøder til,
Vi lod i Saphia, skiont de ugtierne vil.

Om det betyder godt, vil Tiiden eene lære;
Men Tiiden haver lært dem deres Kors at bære,
De for nærværend' Tiid blandt Slaverne maae gaae,
Og haaber Tiiden gjør en Ende god derpaa.

Men

Men disse Jøder gjør os atter meget bange,
 Af flette Tidender de altid haver mange,
 En Dronning siige de, i Dannemark er død,
 Vi haabed det var Snak og havde ingen Rød.
 Naar nogen Prinzen Brev og andet skrevet sender,
 Han efter Læsningen det strax i Jlden brender,
 Men naar man dette veed, man let begribe fand,
 At Archivarii ey Hayes her i Land.
 Hans Secretairer bær en Pose ved sin Side,
 Med Penne, Blef, Papiir, hoormed de gaac og ride,
 Men Pennen er en Pind udaf et lidet Rør,
 Den de fra høyre Haand til venstre hurtig før.
 For Pinden de igien i Penne-Hauset stikker,
 De ey, som somme gjør, med Munden den aflikker,
 Til Munden kommer de dog temmeligen nær,
 Da de i Skiaget smugt aftørre Pennen her.
 Nur sit vi vide vist, vor Dronning død var bleven,
 De fra Marsellie os det samme har tilskreven, (a)
 Vi hørte det med Graad, Omstændighederne
 Var saa bedrøved, at vor Ansigt blegnede.

1752.
Febr.

23.

Mart.
10.

F 3

Hvad

(a) Borea Consul Mfr. Ploiart berettede os dette Høyst-sorgelige Døds-
 fald.

1752.
Mart.
10.

Hvad skal jeg skrive nu? gid sligt var aldrig skreben,
Formørkelse der er i Kongens Riger bleven,
Vor Engle-Dronnings Glands gik ned for Middags-
Tiid, (a)

Der skinte paa enhver med Naade-Straaler bliid.
Vor første Sorg var stor, men denne Sorrigs-Byrde,
Vor nu halv-dræbte Liv var færdig reent at myrde,
Den første Hiertet op fra Bryst i Halsen drev,
Den sidste samme snart af Livet nesten rev.

Saa er vor Dronning død, er Landets Moder borte?
Er Slottets Ziir og Glands omvivet med det sorte?
Af Ja! Bedrøvelse betager Sind og Hu,
Og Hiertet nesten gaaer af Sorg og Suk i tu.

See! hvor hver Undersaat med Taarer sig beklage
For vor Livsaligste, som maatte doe saa fage,
En Dronning! Eyegoed, From, Mild og Naadefuld,
Os dyrebare end Perlen udi Guld.

Vi Hende ifkun saae, og ikke heller meere,
Hun nu blandt Englerne selv Engel er med flere;
For jordisk Crone nu en Himmel-Crone bær;
I evig Salighed hos GUD og Lammet er.

Men hvad for Trøst er nu for os, som er tilbage,
At vi i vores Sorg en gandske skal forlase?

Det er vor FRIDERIC, hvis Høje Gaver fand
Alleene muntre os i denne Sorge-Stand.

Han

(a) I sit Alders 27de Aar.

Han er vor Liv og Lyst, Guld lindre denne Smerte,
Som dit alvilde Raad selv lagde paa Hans Hierte;
Glad vor MONARK igien for dette fæle Saar,
Som hver een Undersaat til Marv og Hierte gaar.

1752.
Mart.

Nu seer vi Prinzen med De Paz at conferere,
Den eene søger vel den anden at fixere;

13.
14.
15.

Men kiender jeg De Paz, da troer jeg visselig,
Han denne Gang, som før, af Jernet snakker sig.

Han viiser os, hoor vidt han har med Prinzen gaaet,
At han et mindre Jern om sine Been har faaet,
Som hestes med en Laas, og tages fra, naar han
Med Prinzen tale skal, at han da løbe fand.

Han er ved god Humeur, er ikke meere bange,
Saa snart vi Breve kun fra Dannemark fand fange,
Da, siger han, vor Sag en lykksom Ende faaer,
Og han med samtlig os af Slaveriet gaaer.

Vi hidindtil for os en egen Karl her havde, (a)
Som efter fattig viis een Vandgrød os tillavde,
Men Prinzen Kundskab fik, at han en Snedker var,
Og derfor sans fagon ham til sit Arbejd tar.

Bil

(a) Denne Karl havde Prinzen givet os af Begyndelsen, for at faage vores Mad, men blev os nu fratagen, uden at faae en anden igien; men Obrist-Lieutenant Longueville havde endnu sin fra Kjøbenhavn medbragte Kof.

1752.
Marr.

Vil vi ey hungrer, maae vi selv paa Raagning finde,
Det os som Konen gif, den Nøden drev at spinde;
Bort Fangeskab os det og meere lære fand,
Før bragtes Steg og Viin, nu smager Brød og Vand.

En Kof med Lære-Brev vi ikke har begieret,
Kun en Matros, som før ved Skibets Kof har været,
Vi nøyes med en Grød, Postey ey rækker til,
Thi to Blankiner sig saa langt ey strække vil.

16.

En nye Fortrød, hvoraf vi daglig haver mange,
Melou, vor Tolk, han vil ey meere hos os gange,
Men Longueville ham dog savner allermæst,
Fordi han var habil, hans Ord at tale best.

Han Schweiger af Gebuht, men Renegat var bleven,
Og Skiæbnen havde ham i Verden vidt ombreven,
Nu var han gammel og Fortrød ey taale fand,
Thi seer vi ham at gaae i Helligdommens Stand. (a)

18.

Nu Prinzen vil igien med Longueville tale,
Som skryder sig, at han ey Tiiden skal forhale,
Men som han samme Tiid vil høre Clauses Sang,
Saa maa den første gaae fra ham igien sin Gang.

Før

(a) Helligdommen kaldes det Stød, hvor en Helgen ligger begravet, hvor de, som fand have begaaet een og anden Misgierning, flyer til, og fand være i Sikkerhed indtil de faaer Pardon.

For Prinzen og Gemahl de Drengen hastig forte,
Der sine Wiiser sang, som de før aldrig hørte,
I deres Melodie de fandt saa stor Behag,
At Drengen Penge fik til Klæder samme Dag.

1752.
Marr.

Kaas hidindtil med mig paa Slottet haver gaaet
Med vor Bambuser, (a) men vor Prinz har Indfald faaet,
At det forbudet er, det være af hvad Stand
Barfodet skal de gaae, før de indkomme Land.

23.

Og naar han rider ud, vi maatte observere,
At vi ved vores Dor Land staae og paradere,
Men slet Figurer man paa Høse-Sokker gjør,
Vi stod som Syndere, der intet tale tør.

Men see! hvor Prinzens Søn bevæges ved vor Kammer,
En Negerinde han hendsender til vort Kammer,
Og rækker begge to en tre Blankiner til,
I Fald vi dennem til Kul Kul forbruge vil. (b)

Gud trøste dem, som er' i saadan Vilkaar dreven,
At de til Ynkssomhed for andre ere bleven,
I den Omstændighed er vi desværre bragt,
At os en Almis her blev givet mod vor Agt.

G

Vi

(a) Bambuser ere Tøser, thi Skoe bruges ikke her.

(b) Kul Kul, er saa meget sagt, som til Mad, eller at spise

1752.
Marts.
27. Vi seer De Paz i Dag i Joderiet spiser,
Og haver ingen Jern, vi lykkelig ham priser,
Men derimod vi seer en Strikke om hans Haand,
Et Tegn, han en endnu er fri for Fange-Baand.
En Mor ham fulgte, som smukt arbar ham fremleder,
Og stedse passer paa, imens de Mod tilreeder,
Vi tænkte, dette har Anseelse, som naar
En ærlig Mand iblandt i Bodels Hænder gaar.
28. Fra Kiøbenhavn vi har paa Breve lange ventet,
Dem vi og lykkelig paa denne Dag indhentet,
Vel var de gamle af Oktober-Maaned her,
Men var dog Trostesuld i denne vor Ufar. (a)
31. I Dag i Kiøbenhavn får mange op til Hove,
Og en med Frygt, som her, paa Slottet sig tør vove,
Med Underdanighed de gratulere vil,
Thi Kongens Fødsels-Fest indleder dem dertil.
10. Jun.
ins. En Condolence vi for nogle Tider hørte,
Som os Bedrøvede i verre Tilstand forte,
Nu bringer Tiden os en Høytids-Glade-Dag,
Da Kongen lider vel til alles Velbehag.
Usvigte Mar var ret fatal for Land og Rige,
Gid dette derimod af intet Ondt maa sige,
Det forrige os gav en Taare-blandet Drik,
Som var saa bitter, at den os til Hiertet gik.

Vor

(a) Brevene vare fra Geheime Raad Bernstorff og Erst-Raad Fabritius.

1752.
Mart.

Vor dyreste Monark, han legger nu tilbage
De ni og tyde Aar, os synes gif forfage,
Stig mig et Rige, hvor en bedre Konge er,
Som elstes høyere og meere habes tier?

Blandt de mange Suk, som Andagt selv antænder,
At Kongen leve maae, jeg og af Iver brænder,
Til mine Sukke jeg med andres blandet faaer,
At de saa samtlig ind for GUD i Himlen gaaer.

Omkring mig Bierge er med Spitsen saare høye,
At de i Skyen staar, kan neppe sees med Øye,
Men hindrer en, min Bøn dem overstige skal,
Om Kongens Lykke, Liv, til GUD i Himlens Sal.

Hvor Skiebne vil os end omkring i Verden lede,
Er der dog lige høyt til Himmelen at bede,
Thi skal et Barbarie og tiene mig hertil:
GUD give Kongen alt hvad han sig ønske vil!

Nu stiger Solen høyt og Varmen daglig meere,
Gid vi en Maaneder her skulle tælle fleere,
Vor Folk beklager sig, de stærkt arbejnde maae,
Hvad vil der blive af, naar Heeden brænder paa?

Vi plages Dag og Nat af Mører og af Fluer,
Myg, Lopper, Beggelms, de vores Blod udsuer,
Ja det er ikke nok, vi sover ikke trygt,
For Fiir-been, Skorpion og Slanger har vi Frygt.

1752.
April.

For dette U-ten maae vi Hvile-Stad forandre,
Paa Gaarden nogle sov, paa Taget saaes der andre,
Men hvor man og gif hen at vilde lægge sig,
Saa fulgte disse Dyr os efter idelig.

See Kiære! mærk heraf, hvormeget Ondt vi lide;
Og at vi vores Tid heel Bitterfuld maa slide;
Du fand da slutte ket, hvor vi tilmode er,
Naar Menneſker og Dyr os alle hader her.

4.

En Jode for en Mor fik Marsag til at sukke,
Fordi den første vil den sidste Tørsten slukke,
Og gav ham Brændeviin, een saadan Portion,
At Baschen seer ham fuld, som giver en Pardon.

Han strax bekiende maae, hvor han det haver druffet,
Hvorpaa de begge to blev i Arresten stufket,
Men Jodens Kone fik aparte Bagt for sig,
Hun en sin Fattigdom bortbringer hemmelig.

Om anden Dagen de for Printsens trøffet bliver,
Som en benaader dem, men saadan Ordre giver:
At Moren pidskes skal med Kemmer paa sin Hud,
Men Joden hundrede Ducater tælle ud.

Hvis en? Han i en Tid skal levendes hentaffes;
Men Støtten ingen har, til Baalet med ham haffes,
Da hyder Joderne 7 gange 10 for ham,
Hvorfør han frelset blev fra denne Bee og Skam.

Et

Gik det saa til hos os, da maatte Pokker skienke,
Man skilte sig vel strax ved Krus, Glas, Bord og Benke,

1752.
April.

Det anderledes er beskaffet i vort Land,

Hvor een tør drikke til han Dør en finde kan.

Saa seer man Joderne foragtet, meget plaget,

Og ofte uden Skyld af Morerne blir slaget,

Hvad Prinszen falder paa, at han vil have giort,

Om det og er Sabbath, saa maa de cito fort.

En Dreng tør gribe fat paa tvende store Joder,

Mod deres Billie til Arbejd dennem nøder,

Vil de med Gode en, da tager han til Steen,

Og trykker dennem med paa deres Side-Been.

De tør en slaae igien; Men dette tit de giøre,

Alt de kan slippe fri og fra en U-hæld større,

De giver Penge, skönt de haver ifkun faae,

For hvilke Moren dem omsider lader gaae.

Man sorte Huder seer dem alle sammen bære,

Men Morernes er rød, og holdes høyt i Være,

Dog deres Huder tør de ikke af, om de

Med Prinszen tale skal, den bliver siddende.

Melou tilbage kom, forlod igien sin Sancte, (a)

Jordi at Prinszen det saaledes selv forlangte;

Alt Longueville fik, som før, stor Tieneste

Alf denne Renegar, vi daglig kunde see.

10

(a) Sancte, see den 16 Marti.

1752.
April.
16.

Bed denne dato jeg erindre kan mit Hierte.
Hvor det i Dag et Aar, var fyldt med Suk og Smerte,
Fra min og mine Smaaer jeg skulle stilles da,
Og paa den falske Soe dem alle seyle fra.

Fra den Dag veed jeg lit af Glæde meer at sige,
Men vel Bedrøvelse og Sorrig uden Lige;
Den Tiid har været lang som tvende andre Aar,
Og mig paa Hovedet sadt mange hvide Haar.

Jeg haver ofte tænkt paa hvad Hr. Gros mig sagde; (a)
For ham i Helsingör en lærd Mand mig beklagde,
Med disse Ord, da han fik høre jeg skal bort:
Eja, jeg kiender ham, hvad haver han da gjort?

Han meente vel, jeg var en slem Bedrager bleven,
Og derfor til en Straf til Barbariet dreven,
Men denne gode Mand hans Ord er mærkelig,
Thi Nysen været har besværlig nok for mig.

23. Nu fik vi Tidender at vore to Fregatter (b)
Til Saphy kommen er, paa nye vi Haabet fatter,
At vor Omstændighed skal nu Forandring faae,
Og vi ey længere som Slaver skulle gaae.

Men

(a) Hr. Gros var vores Præst paa Fregatten Falster.

(b) Falster og Doeqvæn.

Men dette Haab slog Fejl, vi Rilliet seer komme
 Og haver Breve men særdeles et i Lomme, (a)
 Som Printsen have skal: fra Hoglandt samme var,
 De Paz blev kaldet frem og det fortolket har.
 Dets Indhold var en saa, som Prinsen havde ventet,
 Thi bliver Rilliet igien til hannem hentet,
 Ham siges: hvem et Brev fra andre bringer mig,
 End fra Kong FRIDERICH, skal dræbes visselig.
 Men Longueville maa med ham tilbage skrive,
 At Captain Hoglandt en for Saphia kan blive,
 Det Printsens Villie er, at han forsøyer sig
 Ud Soen til igien, skal det gaae lykkelig.
 Han bange var, at vi vil Folk i Landet kaste,
 Som paa hans Koner der sig kunde let forhaste,
 To tusind Mand derfor han giver sin Instrux,
 At de skal skynde sig til Saphy og Sæct-Crux,
 Nu GUD skee Tak og Lov, de Maanedes er omme,
 Som vi befængtede, at Pesten skulle komme,
 Saa hjælper GUD, at vi en Corrig daglig meer
 Aflegger, naar vi kun med Bøn til hannem seer.

1752.
 April.
 24.

25.

May. 1.

Nu

(a) Et fra Etas Naad Fabritius af 7 Januar. og et fra Capitain Hoglandt, i hvilket blev os berettet, at de tvende Handel. Skibe vare lykkelig kommen til Kiøbenhavn, men Capitain Wernike var død undervejs.

1752.
May. 3.

Coureren dages op, vi tænkte var fordreven,
Et Brev fra Kiøbenhavn til Prinsen har han freven,
Og indberetter, at han vel modtaget er,
I denne Maaned vi, maaskee, ham haver her.

Ree bliver ved og får vor Skiebne sig en trykke,
De andre Rishmænd får dog Deel i vor Ulykke,
Den første viiser sig fremdeeles Svigefuld,
De andre lader til at være meere huld.

Da han vor Consul var, da var han ogsaa mægtig,
Han havde Jorde-Gods i Pungen dertil vægtig,
Han levede kydsk, og var af høye Adels-stand,
Han holdt et kostbar Bord, som en fornemme Mand.

Men nu er det en saa, han ikke noget eyer,
Han haver intet Gods, sin Gield han en bortsejer,
Han ikke lever kydsk, men Lyst til Bølløst har,
Han er en Graadsere, hans Fader Bager var.

Mærk her, hvor Kiærlighed og Had ulige dommer,
Man saae slet intet før, nu alt hvad ikke sommer,
Her viises kortelig, hvad Passioner 'er,
Dom en, og hvor det gaaer, hav Sandhed altid fier.

De Folk af vores, som ved Hauge = Arbejd ere,
I sliq Omstændighed kan dog fornøyet være,
Men Gartneren er haard og over Tyrannie,
Naar de med Penge en kan daglig staae ham bi.

1752.
May.

Ud af hans eene Svend blev to Mand ilde slaget,
Som onsker Printsen saae, hvorledes de var plaget,
De ikke veed hvordan den Sag skal meldes an,
At de for slig Confect engang forskaanes kan.

Men fiere! her hvor læt man komme kan i Fare,
Jeg kom og saae dem staae, jeg vilde dem forsvare,
Ham laster, at han slaar og deres Penge tår,
Som intet andet selo til Livets Ophold har.

Han svarte: de ham slog og hannem intet gabe,
Blankiner har han nok, om jeg vil nogle have,
Se, otte Stykker han tog op mig Spotvis bød,
Jeg slog til Haanden, at de blev paa Jorden stød.

For Prinzen melder han det første med det sidste,
Til egen Fordeel han en hoben Løgner vidste, (a)
Vi bleve alle tre ved Bagten førte frem,
Som Tolk kom og De Paz men uden nogen Klem.

Vi ledes ud igien, de os i Bagten føre,
Den Ordre klingrede kun slet i vores Øre,
Derefter vi en Smed seer uformodentlig
Med sine Sverne hen til os at nærme sig;

H

De

(a) Han rev sin Kappe i stykker og sagde vore Folk havde gjort det.

1752.
May.

De tre Ambolter slog i Jorden, hvor vi stode,
Enhver let tænke kan hvordan vi blev tilmode,
Vi Stromperne i Hast skal trække af vor Been,
Som nu med Jern strax skal beslaaes til vores Meen.

Vi sukkede til GUD, og gjorde som de sagde,
Om begge Beene de os Jerne-Ringe lagde,
Men vi taalmodig var, som den der hardet er
Af Modgang og Fortræd der daglig have her.

Her laae vi Matten hen paa Gaarden uden hvile,
Bed Dagens Brækning blev vi drevet op, at ile
For Fange = Fogeden, hvor hver sin Hakke fik,
Med Negerne til vor ankiste Arbejd gif. (a)

Sligt Longueville faaer omsider og at høre,
Til vor Befrielse han alting monne gjøre,
Bed een og anden han til Slutning mager saa,
At Printsen os igien af Jernet lader gaae.

8. Vi kom da løs igien og intet har at frygte,
Dg Jernet brydes af som os saa meget trygte, (b)
Jeg vilde kiope mit for at fremvise det
Dg til Erindring gemt, men det blev nægtet stet.

Er

(a) Vores Arbejde vare nogle gamle Leers-Muure at nedbrykke og
i Støkker slaae, men Jernet som var en bred Stang imel-
lem Beene og meget svært, incommoderede ikke lidt.

(b) Efter 3 Dages Forsøg.

Er dette Tegn til Fred? da maa enhver vel sige
 At Frugterne er flet og suure uden Liige;
 Men saasom Freden ey har naaet Fuldkommenhed,
 Er Frugten endnu grøn, af ingen Sødhed veed.

1752.
 May.

To Mand af vores, som har Marmor-Steene fleben
 Paa Slottet nogen Tiid, men ey i Kunsten dreven,
 De vilde, Prinzen nu til Saphy skulde gaae
 For der at hugge Steen, hvoraf er nok at faae.

10.

Som jeg forhen har sagt, saa er det ogsaa gaaet,
 De Paz er Naade viist, har Jernet af sig faaet,
 Vi haaber dette spaaer os alle noget got,
 At vi ey længere skal løbe her til Spot.

20.

At Prinzen nu og da vil hannem saa flattere,
 Det bør han vist nok for en Naade estimere,
 Men kiære! siig mig, om ey Prinzen Marsag har
 At være hannem god, ja om det meere var?

Hans Broder Abraham er og fornøyet blevet,
 At ham et mindre Jern om Beenene blev drevet,
 Han for sin Broders Skyld er fængslet haardelig,
 Bed Broderen igien om Frihed trøster sig.

En Eg-Ost Prinzen lod Hr. Longueville give (a)
 Paa Porcelain, derved et Par Solv-kaster Knibe,
 Da Maaltid var forbi, og Tøyet bæres hen,
 Kom til Foræring det tilbage strax igien.

31.

(a) Denne Eg-Ost var med Honning over.

1752.

Janii.

2.

Fra Sancte Crux vi har den Efterretning faaet,
 At Riobmand Grobbe er saa hemmelig bortgaaet,
 Til vor Ruin han var et Redskab, som blev brugt,
 Men see! nu frygter han og derfor tar sin Flugt.

Bed denne Flugt blev sagt, at ingen Riobmand meere
 Tillades uden Byes alleene at spadlere;

Thi Prinzen frygter, at der flere tog den Bey,
 For sin og vores Skuld han dette vilde ey.

7.

Det er nu just et Aar, at vi lod Anker fæste
 For Saphia, den Tid vor Lykke var den beste,
 Da skinte Solen klar for os til meget got,
 Men den formorkedes i Hast til Tab og Spot.

Nu synes, ligesom at Skyerne bortdrive,
 Og Solen vil igien os med sin Glands omgive,
 Men vor Coureer han gjør Ophold i denne Sag,
 Hans Udeblivelse er alle til Mishag.

J fra Marseille de os atter indberetter,
 Hvor flet den Jøde-Karl sin Kæsse-Fær fortsætter,
 Han fire Uger har i Hamborg hvillet sig,
 Med store Ord og Lagn har pralet skammelig.

Han for sin Nelen ey til Riobenhavn fandt komme,
 For Martius, da snart det halve Aar er omm:,
 Til Straf han burde gaae, som Helsingøerske Post
 Hver Dag et Aar omkring i Heede og i Frost.

Jeg

Jeg vel Aterre mig til Dannemark at komme,
 For Storkens Tiid udi Marocco den var omme,
 Men see! den flyver bort i Lufften springer hen,
 Men jeg bedrøved gaaer og sukker her igien.

1752.
 Julii.
 7.

See Junj gif og hen og der kom ingen Skibe,
 Vi bliver som vi er og holdes udi knibe,
 Midsummer er forbi, den beste Tiid gaaer bort,
 Saa vi af Gremmelse maa nesten blive sort.

Vi venter Julii vil bedre for os være,
 At vi forgieves en skal vores Tiid fortære,
 Men Haabet gjør at vi vor Kors taalmodig bær,
 Og mit udi vor Sorg dog lit fornøyet er.

En Maanedes Faste nu for Møerne indfalder,
 Som de dog uden Skiel for deres Faste kalder;
 Thi de oprenser det igien den heele Nat
 Med Fraadserie, indtil de Dagen haver fat.

II.

Men Longueville han sin Renegar fornøyer,
 I den Henseende sig efter hannem føyer,
 Sit Middags-Maaltid han til Aftens Maaltid gjar,
 Som var en Artighed hiin bi lig rose bær.

Gra Saffa vi tit fand dette nyt indhente,
 At vor Courreer er nu hver Dag her at forvente,
 Men hoor og hvorfra han med Skibet gaaet er,
 Det bliver holdt geheimt, vi veed det ikke her.

12.

1752. Tre Møder og derhos en Renegat blev fanget,
 Julii. For i Marocco de har Tyverie beganget,
 15. De føres hastig frem for Prinzen til en Straf,
 Som blev at Hænderne strax hugges dennem af. (a)
18. Fra Saffa igien vi Efterretning haver,
 At vores Skibe nu ved Cadix sig tillaver
 Med hoød, som videre til Nænsen nødig er,
 Saa at vi hver Dag nu kand vente dennem her.
27. Vi hører at de alt til Saphy kommen ere,,
 Vi glæder os og seer Coureren med at være,
 Vor Naadigste MONARK har tænkt paa vores Nød,
 Og vil vor Slaverie en være skal vor Død.
- Vi derfor Marsag har vor Hoved at oprense,
 Forløsning stunder til, saa vi kand glade knæse,
 Af Fanger haaber vi igien at vorde frie,
 Og Soelskind ventes kand, naar Regnen er forbie.
28. I Dag vi Zumbel seer, som vi saa længtes efter,
 Vi merker, han en har forloret sine Kræfter,
 Han bliver ledet frem for Prinzen, hoor man saa,
 Han Jorden kyskede og ned for hannem laae.
- Hvad der er bleven talt, det veed man en saa lige,
 Men meget got han har om Danmark vist at sige,
 Af Breve havde han slet ingen med sig bragt,
 De blev paa Skibet, som vel var imod hans Agt.

Til

(a) Er det et stort Tyverie, bliver Fodderne tillige afhugget.

Til ingen Fremmet man vil Kongens Brev levere,
 Thi proponeres Kaas, med ham Kandil, og flere,
 Skal gaae til Saphia at hente samme hid,
 Som approberet blev, de reede straxen did.

1752.
 Julii.

30.

Kandil var fra Tangier, Søe-Capperie har øvet,
 Og Folk med Skib og Gods tit jammerligent rovet,
 Mens det uagtet, var han vores beste Ven,
 Som vi bar Tillid til at hjælpe os igien.

Aug.
 3.

Men de fik ingen Brev; thi Cheffen ikke torde
 Levere Kongens Brev, for Folket var om Borde,
 Vel kom der en Copie af samme Brev herhen,
 Men Prinzen ville dog en løse os igien.

Der skal og ligesom en Hindring altid være,
 At vi Taalmodighed desbedre kunde lære,
 Den lange Faste just i denne Tiid kom til,
 I hvilken Prinzen en til Saphy rense vil.

Kaas kom da her igien foruden Brev tilbage,
 Men har imidlertid haft nogle gode Dage,
 Og haver skuet det, som er hans Element,
 Jeg meen den stolte Søe, hvorpaa han vel er fiendt.

6.

Der siges Hoglandt har igien ladet Prinzen vide,
 Han til den tivende vil paa vor Ankomst lide,
 Hvis vi til denne Tiid en da om Borde er,
 Han maaskee vide faaer, hvad Bomber i sig bær.

See!

1752.

Aug.

7.

See! Jøderne er fri, det havde jeg en ventet
 At see for os, vi saae dem glædefulde hentet,
 De Paz fornøjet er og Caprioler stier,
 De glemte deres Nød, da de slap den Ufær. (a)

Nu giver Prinzen Kiøb, i Dag har han erklæret,
 At Longueville fri og uden Skyld har været,
 Og haaber, andet han en proponere vil,
 End begge Rigerne Land Nytte bringe til.

Nu er vi Haabefuld, os Haabet en skal glippe,
 Dog staaer det meget hart, for Prinzen os vil slippe,
 Han vil og ikke vil, men naar han tænker paa
 Vor Magt ved Saphia, han krymper sig og maae.

13.

En af Matroserne saaledes raisonerer:

Hvorfor mon Prinzen os en nu fra sig leverer,
 Da han par force, dog maae lade os bortgaae,
 Saa fremt han ikke vil hvad der kand følge paa.

Det Ord par force strax for Prinzen bliver baaret,
 Og Karlen hentes op, og slaas til han er saaret,
 Hvor Morerne ham seer, saa raaber de pro fors,
 Taalmodeligen han maae bære dette Kors.

For Talemaadens Skyld, vi længere maa blive,
 Vi ikke hannem, men han os vil foreskrive;
 Thi holder han os op, og gjør os Tiiden lang,
 Saa vi snart tvivler om at komme vores Gang.

Nye

(a) Nemlig: At komme af Jernet.

Ne Hindringer; thi nu vil Prinzen her skal blive
 Ser af Haandværkerne, for han vil Frihed give, (a)
 Han vil, at ogsaa de et Hals Nar blive maae,
 For deres Arbejd skal de god Betaling faae.

Det Folkene en vil, men heller Livet miste,
 For de i dette Land end meere Ondt vil friste,
 De siger: Gaar i bort, og vi skal blive her,
 Om Hævn til Himmelen vi raaber da enhver.

Men Prinzen meente, at det var med deres Bille,
 Saa havde Jøden Paz det tordet forestille,
 Hvorfore han blev vred for det og andet meer,
 Lod Jøden jage ud, men her hvad meere seer.

Der fulgte Ordre med de hannem skulde banke,
 Som snarere end Guld paa dette Sted kand vanke,
 Han haardere end for i Jernet bliver fast,
 Sin korte Frihed selv forspildte i en Hast.

Han tragter efter Guld, men kun Jern-Riader vinder,
 Det første Dyene paa hannem saa forblinder,
 At han kand ikke see de sidste Hæslighed,
 Dem han nu tredie Gang prøberet har og veed.

Men Prinzen lod i Dag Hr. Longueville vide,
 At han til Saphia alleene skulde ride,
 Han fire Dage selv derefter komme vil,
 Da alle Folkene skal bringes med dertil.

I

Han

1752.
 Aug.
 15.

16.

(a) Disse Haandværker være Smedde og Smedere.

1752.
Aug.

Han denne Ordre strax da maatte efterleve,
 Lod hastig pakke ind sit Løy og sine Breve,
 Det gjør ham ondt at han os efterlader saa,
 Men meest, han ikke der paa Skibet komme maa.

Raison af Prinzen tør vi ikke her begiere,
 Om velgiort eller ey vil Tiden eene lære,
 Gid alting lykkes vel, at og omfider vi
 Engang maa see os frelst af dette Barbarie.

19. Nu tog og Prinzen bort, som han os havde lovet,
 Men at vi skulle med, det havde han forsovet;
 Vel siges, at vi skal om otte Dage vel,
 Men den som troer sligt, han være maae en Gief.

16. Dog det vel yttres snart, hvad meer af os vil blive,
 Med Godhed saae vi helst, han vilde Frihed give,
 Hvis ikke? veed vi vist at Hoglandt er en Mand
 Som har Motiver nok der persvadere fand.

Vi siden ikke har et Brev fra Saphy faaet,
 Saa vi Betsynrede veed ey, hvordan er gaaet,
 Thi nogle siger det, og andre siger det,
 Hvis dog alting er, og Haabet er kun slet.

Fr. Longueville vel forbuddet er at skrive,
 Thi ellers lod han os ey uden Breve blive,
 Vi ey begribe fand, hvorledes det er sat,
 At Jid fra Skibene i Byen ey blier sat.

Et lidet Batterie har Prinzen ladet opnuure
 Med tolv Canoner paa, som skulde os befure,
 En gammel Renegat, der og Constabel er, (a)
 Er og den eeneste som Prinzen haver her.
 Han staar for dette Værk, og Stykkerne antander,
 Jeg veed han frygter, naar at de for Alvor brænder,
 At heele Muren med ham selv skal falde ned,
 Da Prinzen forgæves vil blive hannem død.
 Vi mange Tidender har haft i disse Dage,
 Ja megen Logn og Snak for Sandhed maatte tage,
 Men kun til vor Fortred de alle sigtede,
 Og som vor Uven fandt meest i Fornøjelse.
 Det for vidtløftig er at melde alt hvad sagdes,
 Og hoor urimeligt os det og det tillagdes;
 Vi vel maa Glæde os, at der er Logne til,
 Thi ellers bleven var vi til et Sørge-Spil.
 Hr. Longuevilles Brev fandt dette confirmere, (b)
 Han lever vel, saa vit man her tør pretendere,
 Fra Skibene vor Prinz begieret har en Mand,
 Som haver Fuldmagt med, og Freden slutte fand.

I 2

Bor

1752.
 Aug.

(a) Denne Renegat var en fransk Mand.

(b) Samme Brev var dateret Saphia den 28 Aug. item et af samme Dato fra Monsieur Blangenes som var en Rådmand fra Marseille.

1752.
Aug.

Vor Kiære Konges Brev var alt forhen leveret,
Som paa Arabiff net var blevet translateret,
Men een og anden Sag ham dog for Hoved stoed,
Som ved Persvation, vi tænkte han forloed.

For vores nye Gesandt vil Prinzen Gissel sætte
Ti Morer udaf Stand og ikke af de flette,
Men Hoglandt svarde, jeg dem en forlange vil,
Men Prinzelig Parol vil Tillid sætte til.

Med dette Svar han og har før fornøyet været,
Og Hoglandt vel omtalt, og derved hannem æret;
Og givet er det Haab, at vi snart Saffia
Med større Lyst skal see, end da vi tog derfra.

Sept.
4.

En nye Relation, Jouan han dette skriver: (a)
At Hoglandt ved et Skud enhver tilkiende giver,
Samt ved et Brev, som strax derefter kom i Land,
At Tiden løb, og han en lenger ligge fand.

Hvorpaa at Prinzen har igien ham ladet svare:
Om han om Worde paa en Engelsmand vil fare,
Hans Secretairer med Kandil skal møde der
For at beslutte hvad, til Freden tienlig er.

Om Confirmation vi siden intet hørte,
Og derfor Sorg med os omkring i Hiertet forte,
Een Dag tilbringer os, hvad som er til Behag,
En anden, at det slet staaer med de Danfæs Sag.

Saa

(a) Af 1 Sept.

Saa gaaer det Bøvelviis med alt, hvad vi fandt høre,
 De længe haver sagt, at Freden var for Dorre,
 Men vare vi om Bord vi fensle ikke Magt
 At bringe Freden frem som nægtes mod vor Agt.
 Vi ingen breve i ti Dage haver faaet,
 Saa at vort Haab igien er langt tilbage gaaet,
 Der siges Key er den, som hindrer Fredens Gang,
 Og sig umager med, at den gaaer overlang.
 Vi frygter meget for end et Aar her at være,
 Og ubi Øyens Graad vor Band og Brød fortære,
 Men Guld som Magten har, og løser alle Baand,
 Vøn denne Pharao og frels os af hans Haand.
 Nu siges os forvist, at Skibene er borte,
 Og intet virket har, men lugt er Fredens Porte,
 Vi arme Mennesker! hvad fanger vi nu an?
 Hvad skal vi gjøre, at vi frelstte blive kan?
 Vi alle haabede, vor Slave-Tiid var omme,
 Til fiøre Kiøbenhavn vi ventede at komme,
 Og der med Glæde see og favne hver sin Ven,
 Men af Guld bedre det, vi komme ey derhen.
 Vi maa os lave til end meere Ondt at lide,
 Thi gjør vi vel, at vi bereder os i Tide;
 Vor Gørrig vil vi med Taalmodighed bestroe,
 At vi ey udaf den for Tiiden skulle doe.

1752.
 Septbr.

10.

1752.
Septbr.

14.

Jeg gad en skrevet meer, hvad meere skal jeg sige?
 Jeg taber ald min Sands i det Barbariske Rige;
 Nu Longueville her gør Indtog tredie Gang
 Til vores Gremmelse til daglig Suk og Trang.
 Med Salde-Garde ham gelyndet, som en Fange,
 Vi saae, hvorsfore vi og bleve meget bange;
 Hans Domestiquer de i Saphy bleven er,
 Og der arbejde maa, som andre gjøre her.
 Om hvad palleret er, han vidste lidt at sige,
 Udaf sit Kammer han har ikke maattet sige,
 Ja Bles og Pen tilsidst Kandil tog hannem fra,
 Samt Tolken, Tiener, Kof, slet Haab vi havde da.
 Der blev imidlertid om Folk og Freden handlet,
 Men Prinzens Løfter saae man stedse blev forvandlet,
 Han anderledes nu til Sinde bleven var,
 Saa Tiiden løb kun bort med Svar og Contra-Svar.
 Os alting er imod og Vand vi monne feyle,
 Thi maatte Skibene til vores Corrig seyle, (a)
 Men hvor de ginge hen, og komme vil igient,
 Det ingen af os veed, Guld være vores Ven
 Ved den Forandring seer vi Folket meere plaget,
 Og større Fare staar at blive verre slaget,
 De skjelder os og ud, langt slettere end før,
 Og siger: Dannemark dem ingen Skade gjør.

3

(a) De gif fra Saphia den 6 Septbr.

I denne Hastighed blev jeg og Condemneret
Til Havens eene Port, som Portner relegerer,
Dog vel fornøjet var, jeg den Forretning fik,
Og takket Gld, at det en verre med mig gik.

1752.
Septbr.

Fjldt er vor Sorge-Mar fra først vi bleve fanget,
Hvem havde tænkt, at vi saa længe skulle ganget,
Gld har opholdet os i denne vores Nød,
Saa at vi savner kun de fire, som er død.

21.

Gld det ved dette Tal og maatte nu forblive,
Vi uløfsalige skal ikke flere skrive;
Saa længe vi har Liv, saa har vi ogsaa Haab
At komme til vort Hiem. Gld høre vores Raab?

Men hvis der er Forskiel paa Tyge Brahes Dage,
Vil vi September med i samme Meeuing tage,
Det er den fletteste blandt alle Maaneder,
Hvori to Gange vi til Slaver giorte er.

Octobr.
9.

Saa seer vi nu igien, fra Saphy Printsens kommer,
Hans Ankomst mærkes let af Piber, Skud og Trommer,
Hoy-Hiertet rider hand, som den der vundet har
Et Felt-Slag, men maaskee vor egen Skylden var.

Os Printsens hidindtil lod otte Skilling give,
Men, at vor Fattigdom kan nu desstørre blive,
Saaer vi herefter kun sex Skilling for hver Dag,
Saa Pines vi, fordi bedervet er vor Sag.

1752.
Oktobr.

Iblandt os nogle er, som udaf Tørsten plages,
 Formedelt Brændeviin i Slagsmaal ofte tages,
 Maaskee at saadant er for Printsen blevet bragt,
 Og derfor kortes os to Skilling, som er sagt.
 Ved denne Lyslighed, i Fald man det vil høre,
 Skal jeg om Printsens Hest her noget nyt anføre,
 Den fandt sig ikke vel da den til Saphy kom,
 Men meere laae end stoed, og sielden saae sig om.
 Sygdommen tog alt til han op og ned sig kaster,
 Men Morerne de løb, med Medicinen haster;
 For Mave-Pine, som forvolte hannem Strif,
 Gav de ham Edike og Løg til sidste Drik.
 Det hjalp, han døde og en meere Ondt ham nager,
 De derpaa Skoene saa sagte fra ham tager,
 Derefter vadske ham, i Lærret som et Ligg
 De fører hannem ind, og Præsten nærmet sig,
 En Heste-Tale holdt som man kan sikkert vente
 Var ret opbyggelig for dem, som Sproget kiente;
 Til Slutning han og ham med lidet Kalk bestrøer,
 Saaledes gjør de her, naar hellig Heste døer. (a)

Der

(a) De Heste, som har været ved Mahumets Grav, holdes hellige; ligesaa de som Printsen selv rider paa; hans Livs-Hest kaldte han Skarimus og gav ham nesten hver Morgen en Spand sød Mælk at drikke.

1752.
Octobr.

Der findes mange, som Opstandelsen tør negte,
Men disse Mennesker de meer end den forfegte;
De en alleene troer, de selv engang opstaaer, -
Men og at slig en Hest med dem i Himlen gaaer.
At være Svoger til en Prints er vel en Lykke,
Men her af Lykken er det kun et lidet Stykke,
For ringe Bagatel kan Broder, Svoger, Ven
Til Slave blive giort, i Jernet kastes hen.
I disse Dage vi Exempel derpaa haver,
Vi seer, hans Svoger her med andre Fanger graver,
Dertil om Beenene med Jern han bunden er,
Hans Tvende Søstre dog Maitresser ere her.
Mod Qvinde-kionnet han er ikke meget bedre,
Og ingen Forskiel gjør paa dem, han burde hedre,
For liden Brode dem saa tæt lår prygle af,
At de en glemme skal den, Eugene udgaf.
Og omendskiont at her er Spinde-Huuse ikke,
Han dem alligevel til Arbejd veed at stille,
Man kan her Qvindfolk see med Jern og Bolter paa.
Som stærk paa Murene hos andre stampe maa. (a)

R

Min

- (a) Murene her bliver opstampede af Jord og Kalk imellem tvende mod hinanden staaende Bræder, som de saaledes veed at forlænge, at der undertiden kand staae over 50 Mand i een Linie, som holder god Tempo i at støde! alle, som een Mand, hvorved de hver Gang giver et salt Skrig fra sig.

1752.
Oktobr.

Min Guld! saa er et Aar udi Marocco ganget,
 Men tretten Maaneder alt siden vi blev fanget,
 Den Tiid har været lang for vor Bedrøvelse,
 Men blev end længer da vor Hoglandt seylede.
 Vor Skiebne maa vi dog jo visselig beklage,
 Os tærer Sorrig ud, og Tiiden vore Dage,
 Vor Liv er suur og lang, vi ret nu feyler Kraft
 At bære Kaarset, vi saa længe haver haft.
 Hvis Haabet ikke var, saa var det med os ude,
 Det gjør at vi paa Jord kan sove, som paa Pude,
 Vi lider meget med Taalmodighed i Haab,
 At Guld os hielper fra vor megen Suk og Raab.
 Slet Thee er kostbar her, jeg da Salvie tager,
 Jeg Nardus, Krusemynt, Basilicum en vrager,
 Jeg savner Eren-Priis og Balsoms rare Dyd,
 Men ach! dog allermæest den ædle Hiertens-Fryd.
 Den fiere Urt jeg en i dette Riige, finder,
 Jeg burde reyst fra den med Taarene paa Kinder,
 Jeg ald for hastig var at hyde den farvel,
 Jeg tit det angret har med Sukke i min Siel.
 Her er snart noget nyt at skrive alle Dage,
 Vi ubestændigt for bestandigt her maa tage,
 Hr. Longueville fik sin Tiener vel igien,
 Men han maa atter bort, til Have-Arbejd hen.

Men

Men udi Saphia de Koffen dog vel have,
Saa han nu ingen har som Maden fand tillade,
Vi mærker Prinzen ham en meer Douceurer gior,
En heller med ham tael, see Forskiel nu mod for.

Alf dette seer man vel, hvor siden han nu agtes;
Naar i Proportion mod hannem vi betragtes,
Saa agter vel enhver, hvad Fare vi er i,
Og vor Bængstelse i vores Slaverie.

Nu bringer Tiiden os igien nye Esterretning,
At Skibene, som os var skicket til Undsætning,
Dem haver Hoglandt dog til Kiøbenhavn hjembragt,
Og Vintren over der at blive har i Agt.

Jeg tænker, naar vor Ben seer Skibene at komme,
Han glæder sig i Haab, vor Slave-Tiid er omme.
Men naar det bliver sagt: At vi end sidde her,
Vil vor Uden paa nye fornøye sig især.

Men skamme dig, som er saa fuld af Ondskab's Galde,
Troer du, at Uheld dig skal aldrig overfalde?
Meen du, Ulykken en fand hvile for din Dor,
Og naar du tænker mindst eengang dig gribe tør.

Nu yncker alle Mand at Tiiden ville løbe
Og ile hurtig frem, som den var kiørt med Svøbe;
Men hvis vi lever og kom ud af denne Nød,
Vi saae vel gierne da, vor Tiid tilbage flød.

1752.
Octobr.

Nov.
2.

1752.
Nov.

Vi vil, at Tiiden gaaer, vi ikke med vil fare,
 Vi ville stille staae, for Alderdom os spare;
 Forandring er en Ting, den elsker alle Mand,
 Men udi Alder den enhver ey lide kand.

Paa Sole-Viseren gaaer Solen ey tilbage,
 Ey heller stille staaer, men tiler fort og fage;
 Saa gaaer det og med os, for vi det merker, er
 Vor Glas udløbet og vi staaer blandt Dødninger.

Vel den, som levet har, saa det ham hidset gavner,
 Men vi som lever her, det allerbeste sadner,
 Vi lider Hungers Nød, jeg meener for Guds Ord
 Vi langes hiertelig at gaae til HErrens Bord.

GUD hielp den blandt os, som skal af Verden gange,
 Den Siel-Himmel-Mad han ikke kand erlange,
 Han feyler Trøst og Moed i sin Beangstelse;
 Er det ey Corrig nok for os Bedrøvede?

4. Hr. Longueville maae i Dag af Haven flytte,
 Som hannem været har til Tidsfordriv og Nytte,
 Til Jøderiet han ey vel fornøyet gif,
 Hos Riobmand Joseph der sit Logement fik.

Hans Huus og Have i Besiddelse blev taget
 Af Gartneren, saa har det Prinzen selv behaget;
 De Værelser, der saae saa smuk af Maling ud,
 Dem gaber Moren paa saa taasset, som en Stud.

Be.

Bemeldte Joseph tar til sine Knebelbarter,
Saa deeler han en Kald i tvende lige Parter,
Men Kalven tagen var usødt af Koen's Liv,
Da hun af Slagteren var dræbt ved Morder-Kniv.

1752.
Nov.
6.

Den halve vil han selv til Lækker-Bidsten have,
Den anden Part han os lod sende til en Gave,
Men sliig Foræring vi ey agtede ret stort,
Og meget heller saae, den ikke os var giort.

Bor Prinz han lader to igien i Jernet fæste,
Det var een Dansk og Spansk, som paste paa hans Heste,
Forseelsen den er ey værd at tale om,
Den femtende de og igien af Jernet kom.

10.

De Paz som kiedes nu ved Tiiden, derfor tænker
Paa noget nyt igien, som løse kand hans Lænker,
Han giver Baschen an, dernæst en Secretair,
Dem han som utroe Mænd mod Prinzen nu anseer.

At de af hannem har en stor Sum Piastrs faaet
Om Morgenens, før vi i Fangeskab var gaaet,
De skulle derimod ham frie fra Ildens Glød,
Som han blev truet med og udaf anden Nød.

Men nu han seer, at de kand intet mindre giøre,
Vil han at Pengene skal Prinzen og tilhøre,
Men Prinzen ikke stort der reflecterer paa,
Ham gives større Jern, han maa tilbage gaa.

1752.
Decbr.
23.

Vor Prinz ved denne Tid lod sine Slaver give
Hver to Ducater, som til Klæder skulde blive (a)
For hvilke Uniform de alle klædet blev, (b)
Og vel fornøjet var med dem, der saadant drev.

I Jule-Dage fik vi Lov at blive hjemme,
At vi med Sang og Bøn Guds Vre kunde fremme,
Af! var det dog saa vel, at vi engang igjen
I vore Kirker sang GUD Pris i Himmelen.

31. Saa gik det gamle Nar, som ingen skuer meere,
Dets Dage talte vi med Sukke, men end flere
Vi endnu tælle skal i dette Barbarie;
Er det dog ey en Ynk, vi ikke vorder frie!

Hvor langsom du end gik, saa fik du dog een Ende,
Men vi gaaer sukkende, veed Skæbnen ey at vende,
Thi da vi haabøde at blive frelst og frie,
Da kom vi anden Gang i dette Slaverie.

Du saae os ingen Tid foruden Sorg og Længsel,
Nu uden Medynk du forlader os i Trængsel,
Hvor veed, du været har for os heel sorgelig,
Gik derfor evig bort, og lad os glemme dig.

Den

(a) 10 Mk. i Moriske Penge, kaldes en Ducat.

(b) Klæderne vare hvide uldene Væver og Trøyer med rødt Klæde for
Albuene og under Armene.

Den største Lykke, som os ellers nu fand hende,
Er at om Himmelen os vilde Frihed sende,
Det er og alt hvad jeg os samtlig ønske vil;
Gid Frihed dette Aar os alle bringes til!

1752.
Dec.

Min Tid er længselsfuld, nu falder mig i Tanker,
Hvor tit Fornøjelser der udi Danmark vanker,
En Mikkels-Aften der hos mange lystig er,
Da drikkes Viin og Miod, vi Vandet drifter her.

1753.
Jan.

Den fede Mortens-Gaas vor Appetit har savnet,
Den fede Jule-Grød har os en noget gavnet,
Ja Nye-Ars Gave, som tierkommen altiid var,
Vi heller en har faaet, en nogen noget har.

Hellig Tre Kongers Lys, som før paa Bordetfattes
Til vor Fornøjelse, vi dennem ogsaa fattes,
En Jule-Rage med bemeldte Konger paa
En jirer vores Bord, Viin-Flasken ingen faae.

Om Barnet JEsus vi slet intet høre tale,
Men om en Logn-Propheet vi daglig hører prale.
Ud af Knecht-Robberter vi meget skrekket er,
Fra disse Bussmand frels os o HErre tier!

Nu kommer Fastelavn, som bringer varme Bolder,
Men løber os forbi, det Barbariet voider.
Ja Sommer-Keyserne, som mange munter gior,
Med fleer Fornøjelser er langt fra vores Dør.

Det

1753.
Jan.

Det for vidtløftig er at huske alt det Gode,
Som den Mistroftige Land giøre vel tilmode,
Ney! et velsignet Land det kiære Danmark er,
Hvem blandt os siger ey: Alk gid vi vare der.

17. I disse Dage seer man Møderne i Glæde,
Om deres Mahumet de vide vel at quæde,
Hans Fødsels-Dag det er, som celebreret blev,
I Mar de som i fior her Dagene bortdrev.

Om Mahumet saa glad, som hans Tilhænger' ere,
Jeg meget tvivler om, han ønske vel at være
Blandt dennem her igien, og da en Streg vel slog
Paa hvoed, han haver sagt, da han til Himmels drog.

Vi seer, at denne Fæst os Monsieur Ree hidfører,
Og nye Forøringer til Prinzen atter giører,
Vi haaber, han mod os nu bedre findet er,
Og haver rasat ud, ey meere Avind bær.

Han declarere skal, hans Liv har vært i Fare,
De andre Riobmænd stod det efter aabnbare,
De ville, at han paa et Baal var bleven brændt
Med Joderne, som de og ville have skiendt.

Ihi de beskylde ham Medvidere at være
I vor bekiendte og fortredelig Affaire,
Ey andre Raad da var, man skaaner Livet helst,
End vores Fangeskab, at han kand blive frelst.

En

En af Soldaterne lod Sygdom nu advare,
 At han med første skal til de Afdøde fare,
 I Nat ved Hanegal kom alles Bussemænd,
 Og banker hastig paa om han nu følge fand.
 Men af! han tænkte ey han komme skal saa sage,
 Udi et Kaserie han endte sine Dage,
 Han vilde nodig bort, men maatte dog afsted;
 Thi Døden skyndte sig og tog de lange Fied, (a)
 Just Gyrgetyde er vi endnu her tilbage,
 De tvende Jøder ey i dette Tal at tage,
 Gid, mens vi haver Tiid, vi os bereeder saa,
 At naar os fenler Tiid, vi glad af Verden gaae.
 Vi tænkte Skibene til Kiøbenhavn var gaaet,
 Men Esterretning vi har anderledes faaet:
 Ved Lissabon de har haft herlig Winter-Havn,
 Og derved intet tabt men fremmet deres Gavn;
 Derfra til Cadix de omsider ville fenle,
 De tre alt ere der, det fierde vi end fenle,
 En nye Ambassadeur de bringer og med sig,
 Ved ham vi haabe vil at blive lykkelig. (b)

L

Ree

- (a) Denne Soldats Navn var Christian Reichheim gammel 40 Aar, af Profession en Gartner. Som gav ham Indest hos Prinszen, saa han fik ofte Drifke, Penge og Klæder, men det artigste var, han kaldte ham fiedse Bonjour.
- (b) Denne Esterretning hafde vi af en Skipper, som var kommen fra Lissabon til Sancte-Cruz,

1753.
Jan.

26.

1753.
Jan. 31. Ree reiste bort igien, men først saaledes mager,
At Printsen gaa Forlo, han Lieutenant Kaas medtager,
Det var da vel at han til Saphy kommen er,
Og kan forblive, til vor Skibe ere der.

Febr. 1. Fra den Tild kunde vi hos Longueville spiise,
Som var en Artighed vi billig maatte prise,
Vi komme eller en, (saaledes har han sagt;)
Skal Skie, Tallerkener for os dog være lagt.

Hvis han af Forstningen os havde saa tracteret,
Det vilde visselig os meget soulageret;
Han havde da sin Rok af Printsen Penge fik,
Og bedre da, end nu, han til sit Taffel gif.

Mart.

12.

Vi ønske Dag fra Dag at Skibe komme vilde
For at afhente os, som lider her saa ilde,
En troer, de komme skal i dette Maane-Skin,
En anden, i April de først vil løbe ind.

Saa løber Tiden bort, men stille staer vor Smerte,
Hvad Bedrøvelse for et bedrøvet Hierte?

Vi leber stedse hen imellem Haab og Frygt,
Af Speculation vi ere halv forrykt.

19.

To Skibe siges nu til Sallé ere gaaet,
Men Breve have vi end ikke derom faaet,
Dog hvis det Sandhed er at de alt ligger der,
Da vil de meget seent tilbage komme her.

Man

Man slutter, at de Fred med Kænsen vil gjøre,

Da Printsen siden maa god-villig række Øre,

Hvis vi af Forstningen saaledes hafde gjort

Maaskee vor Fangeskab en bleven var saa stort.

Vor Prints mod Biergene med Tøsten daglig spoger,

Bed samme Længsel han Bierge-Morer søger,

For Contribution at tvinge dennem af,

Han bortog deres Qvæg, og ingen Skaansel gav.

Dog nær til Biergene sig drifter en at ride,

Thi der de vægger sig, vil en af hannem vide,

Imidlertid et Brev fra Saphia han faaer,

Og usformodentlig til samme Stad hengaaer.

Maaskee Marsagen er til en saa hastig Kæse,

At vore Skibe sees at ligge der og kneuse,

Al! er det saa, da var det heel behagelig,

Men Confirmation enhver tilønsker sig.

Men det var en saa got; Thi Brevene de lyder,

At ingen Skibe end paa Saphy Bunde fynder,

Den een og tivende er Printsen kommen der,

Og ønsker saasom vi, at Skibene var her.

Men lad ham blive der, vi Deel får i den Glæde,

Der er i Kiøbenhavn i Kongens Huus og Gæde,

Gid Kongen frisk og vel maa see sin Fødsels-Dag

Til vores Haab og Trost, til Rigernes Behag.

1753.
Mart.

24.

31.

1753.
Mart.

Guld lægge Aar til Aar, Guld gjøre Kongen mægtig,
Mod sine Fiender, og i alting stor og prægtig,
For Sygdom, Sorrig, selv bevar ham fiere Guld,
Og lad din Salighed ham følge ind og ud.

April 3.

Vi tænkte Prinszen var i Saphia forbleven,
Til vore Skibe der var lykkelig inddreven;
Men det var ey saa vel, den Udeblivelse
Gjør hannem Tiiden lang og os bedrøvede.

Derfor vi hannem seer til Residensen haste
Med ald sit Følgeskab, som ere onde Gæste,
Hans Ankomst vi ey kand anføre uden Skræk,
Men var vi vel herfra igjen, vi bleve Ræd.

13.

Et Skib med Proviant fra Kiøbenhavn er gaaet (a)
For vor Esquadre, som har længe intet faaet,
Det er da dette Skib der seentlig ventes paa,
Og Ophold gjør, at de fra Cadix ey kand gaae.

Imidlertid vi dem dog hver Dag nu forventer
Til vores Glæde, skiont de noget lidet lenter,
Men til min Tiidsfordriv vil jeg om Møerne
Lidt meere skrive dig til en Fornøjelse.

De

(a) Bemeldte Skib Friderich & Lovise var gaaet fra Kiøbenhavn
den 13 Februar. under Commando af Capitain Fischer.

1753.
April.

De Kirke-Taarne har men Klokker har de ikke,
De derimod et Flag høyt ud af Taarnet stikke,
Og derhos ved et Raab forkynder Tiidens Gang (a)
Som vi tit syntes var for os ret meget lang.

Fredagen er Sabbath, de da til Kirken haster,
For GUD og Mahumer sig ned paa Jorden kaster,
De ofte reyser sig, og falder ned igien,
Mod Osten vender sig, og seer til Mecca hen. (b)

Naar denne korte Bon saaledes er til Ende,
Fra Kirken seer man dem igien tilbage rende,
Paa Sondag, Sogendag man ingen Forskiel seer,
Knap paa en Høytids-Dag, da intet Arbejd seer.

Det underligste er, naar de sin Bon vil giøre,
At de skal Byer først og Tøsterne afføre.
Men begge Pion de og om Dagen vadsker sig
Paa et forborgten Sted, jeg ey tør nævne dig.

En Brud, som giftes skal, hun sættes paa en Mule,
Men under Futteral hun sidde maa og skuule,
Det samme er behængt med Spenle og Papier,
Som buntet malet er, og holdes for en Jir.

Brud:

(a) De raaber tillige: at GUD er GUD og Mahomed hans Prophete.
Flaget tages ind efter at det haver hængt i 2 Timer og hidses igien
om 2 Timer, undtagen om Fredagen da det hanger den gandske For-
middag.

(b) Mecca er en stor Stad hvor Propheten ligger begravet.

1753.
Apr.

Brudgommen er til Hest, foran man seer ham ride,
Da andre Møder gaaer og hørmer ved hans Side,
Bag efter Qvinderne de følge hende næst,
Med Dækner skjulte gaaer, som klæder dennem best.

I Byen op og ned de hende saadan fører
Da Piber, Trommer, Skud, man langs ad Byen hører,
Til Slutning ledes hun i Huuset til sin Mand,
Hvor begge er tilfreds med ringe Mad og Vand.

Endeel af Qvinderne sig meget ilde skiender

I det de maler sig paa Ansigt, Fodder, Hænder,
Med Snoge-Pander, Glas, Rav-Perler Snefe-Tall
Er Hoved, Hals og Bryst behanget over all.

Man mærker Klæderne maa stedsse hvide være,
Men Snorliv, Fiskbeens-Skiort de ikke veed at bære;
Parisisk Skrædere de gielder intet her,
Her elskes gammel Dragt, som og comode er.

Om Been og Arme bær de store brede Ringe,
Som de hos Jøderne maae dyre nok betinge,
Men ingen Nøgel-Ring hos os af Størrelse
Kand ligned imod dem, de bær i Ørene.

De fleeste nøyes en med saadant et Par Ringe,
Men vil at tvende Par i Ørene skal slinge, (a)
Et Hul maa stikkes til, om det endda er nok,
Saadan er Moden nu til Hobe i Maroc'.

Der.

(a) De haver et Par oven og et Par neden i Ørene.

Dersom en Christen her Løbsagtighed bedriver
Med en Morinde, og det ham bevist bliver,
 Af tvende onde Kaar han et maa gribe til,
 Det er at Brændes, hvis han Mor en være vil.

Iblandt de Pinfeler, som bruges her til Plager,
Naar nogen er mistænkt for een og andre Sager,
 Dg ikke tydelig det vel bevises fandt,
 Er een besynderlig for Qvinde og for Mand.

Dem gives Buxser paa, som store er og vide,
I hvilke stikkes et Par Katte, som kand bide,
 Paa dennem man da slaar, at de desgrummere
 Skal ribe, slide paa det bare Legeme.

Producterne hvormed Riobmændene her handler
Er Kobber, Uld og Vov, samt søde, bittre Mandler,
 Gummi Arabicum, Sandraqve, Olie, Skind,
 Som det fornemteste der bringer Penge ind.

Hvis videre man spørg: Hvordan et Land er dette?
Jeg svarer: Meget slet mod Dannemark at sætte,
 Jeg heller Brød og Vand vil spise med dig der,
 End om jeg Steg og Viin kand daglig have her.

Vor Palme-Søndag vi saaledes her passerte,
At Prinzen med en Stud os alle vel tracterte,
 Han lod den hidse først, derefter slagtede
 De arme Jøder den i vor Nærværelse.

1753.
Apr.

15.

Han

1753.
Apr.

Han Brød og Brændevin lod os tillige give,
Og vilde at vi ret fornøjet skulle blive,
Han os og bringe lod Salat og andet grønt,
At Steg og Suppe vi fandt dermed pryde kiont.

Til dette Maaltid var vi tre Slags Christne Fanger,
Som alle sukkendes her i Marocco ganger,
Det Danske, Portugis og Port Mahoner var,
Som han med Svig og List i sine Hænder har. (a)

22.

Vi med Tilladelse vor Paaſke helligholdte,
Som os Fornøjelse og nogen Lise voldte,
Hvem skulde have tænkt, at vi her anden Gang
I vores Slaverie skal synge Paaſke-Sang.

Men hielp os fromme GUD, at vi skal ikke meere
I denne vores Stand her holde Fæster fleere;
Men giv os Lykke til, om du saa synes best,
At vi paa Skibene maa holde Pingſte-Fæst.

May.
5.

Min Prinz saa naadig er, at han mig overdrager
Til Riismand Cabanis, (b) som gierne mig medtager
Til Saphia, hvor jeg vil haabe snart at see
De Danske Skibe, som vil ende vores Bæe.

Men

(a) Vi vare i alt 58 Personer.

(b) En Fransk Riismand.

Men dette slog mig feyl, som det er vandt at giøre,
Nu skal han ikke mig, men Butler, derhen føre,
Jeg derimod skal hen til Riibmand Joseph gaae,
Hans Ord og Løfter er, som Vand, at lide paa.

1753.
May.

Min Læser mærker vel, hvor Bladet sig har vendet
For os Ufskyldige, i hvad som os er hendet,
Dem, Prinzen vilde vi en skulde agte stort,
Maa vi parere i, hvad de vil have giort.

To Portugiser hid fra Makagan er løbet;
For de sit slemme Sind ved Mord og ondt har robet,
Men de har ingen Løst blandt Slaverne at gaae,
Thi seer man dem, som Moer, med røde Huer paa.

10.

En Gang da Prinzen fik det Indfald at paabyde,
Man skulde Hundene udi Marocco skyde, (a)
Var Gouverneuren her fra Saphy samme Tiid,
Og selv Een-Dyet saae dem ødelagt med Fliid. (b)

Ved hans Tilbagekomst, een ham det Spørsmaal byder:
Hvorledes slap i bort? han spørg: Hvad det betyder?
Hin hannem svarede: Fordi at Prinzen har
Ladt skyde hver en Hund, som i Marocco var.

M

Vi

(a) Prinzen kunde ikke vel sove den Nat for Hundene; thi loed han befale Renegaterne om Morgen, at de skulde dræbe dem, da vores Barberer mistede sin Hund ved samme Lejlighed.

(b) Gouverneuren havde kun et Dye.

1753.

May.

11.

Vi haabede, vort Haab har ikke os bestiemmet;
 Thi vor Forventning blev dog lykkeligen fremmet,
 Vor' Skibe kommen er og ligger sex i Rad, (a)
 Enhver vel tænke kand, vi blev i Hiertet glad.

Men vores Commandeur Hr. Lürzow lader skrive
 Til Gouverneuren, (b) at han Prinzen vilde give
 Den Efterretning, at han nu var kommen der,
 Og vilde stifte Fred, og Benskab hade tier.

Til hvilken Ende han har Kongens Brev i Hænde,
 Hvorefter Prinzen vil behage Bud at sende,
 To Secretairer seer vi derfor bort at gaae,
 For høystbemeldte Brev til Prinzen vel at faae.

17.

Kandil, som hidindtil har ligget som i Dvale,
 Han melder sig, og vil som Ræven os huseale,
 I vor' Affaires han saa gierne vil paa nye
 Bed Løgn og Ondskab os med Prinzen sammensye.

Men vi vil denne Gang med hannem ikke tale,
 En andet han formaaer, end lyve vel og prale,
 Hans flette Handel er for Prinzen meldet an,
 Som haver sagt: Vi ham paa Døren drive kand.

3

(a) Som vare: Falster, Docqven, Christiansborg, blaae Heyre, Friderich & Lovise, og Handel-Skibet Neptunus.

(b) Gouverneuren i Saphia.

I Dag kom Kongens Brev, som Monsieur Rey hidsender
 Ved Joden Zumbel, som har samme udi Hænder;
 Der siges, Prinzen med dets Indhold var contant,
 Saa vores Fange-Liid nu her en bliver lang.

1753.
 May.
 22.

Udaf Forhindringer vi venter ingen flere,
 Skiont Zumbel skal endnu med Lützow tale meere,
 Han derfor skynder sig igien til Saphia,
 Nu det hans Alvor var at hielpe os herfra.

23.

Han var og redelig, thi han med Brev tilbage
 Kom ilendes, for her at korte vore Dage,
 Vi bleve kaldet op, for Prinzen stilles frem,
 Som gav os alle Lov at reyse til vort Hiem.

30.

Da Christ til Himmels foer, den Dag Guds Herren gjorde,
 At vi blev frie, og reed bort for at gaae om Borde,
 Vi takker Gud, derneft vor Allernaadigste
 Kong FRIDERIC, som saae til vor Bedrøvelse.

May.
 NB. 31.

Saa far Marocco vel med alld din megen Plage!
 Vi skal erindre dig i alle vore Dage,
 Du har utallig Suk udpræffet af vor Bryst,
 Og mangen Græde-Taar af vore Øyen krypt.

I fide Maaneder blev vi i Trældom øvet,
 Forskiel paa got og ondt imidlertid har prøvet,
 Du holdte os saa hart til Fængsels Skole-Gang,
 Din Lærdom været har os baade suur og lang.

1753.
May.

Men vi nu ikke meer vil af din Trældom vide,
Vi Hammer, Hække, Høvl, bortkaster til en Side,
Vi dine Porte vil en meere passe paa,
Men takker Guld, som lod os ud af dennem gaas.

Vi vifter med vor Hat af et fornøyet Hierte,
Vi efterlader dig ald vores Sorg og Smerte,
Vi rider glade bort og ynker, vi en meer
I Verden noget Sted saa suur en Skiebne seer.

Jun.
2.

Den anden Junius var vi ved Saphy Porte,
Hvor Rey lidt uden for sin Compliment os giorte,
Han fulgte os, og i sit Huus bevertede
Saa vel, at vi ham Tak og Roes er pligtige.

Dog maa jeg sige, vi en var fuldkommen glade,
Saa lange vi endnu i Saphy-Huuse sadde,
Vi frygted immer for, vi nye Disputer fik,
Som ogsaa skeede; vi dog vel fra Landet gif.

3.

Vi er nu Himmel-glad, som Frihed har i Hænde,
Og ere vel om Bord, vor Slævestand har Ende,
Vi bærer vores Ane og priser Himmelen,
Som først og sidst i Nød har været vores Ven.

Det var paa Christiansborg vi alle først maa stige, (a)
Da alle Stykkerne de førede tillige,
Vi bydes strax til Bords, men neppe har os sadt,
For vi om Falster hør, at det er ilde fat.

Det

(a) Fregatten Christiansborg, hvor Cheffen commandedede.

Det meget hastig nu til Hielp og Redning trænger,
Da Ildens grumme Magt det nesten reent befanger,
Vi heel forskrækket blev, løb op og selv da saae,
Hvordan i Ild og Røg det jammerligen laae.

1753.
Jan.

Vi hører Hielp-Skud, vi hører Trommen røres',
Vi seer at Skibet dem alt mindre stedse gøres',
Endeel slog Haand i Haand', endeel i Havet sprang,
Endeel ret ynkelig i Skibets Louværk hang.

Chalouperne de gik, og hen til Skibet haste,
At de Bængstede sig deri kunde kaste;

Om Bord og over Bord for Døet Døden stod,
Ild, Vand og Land var dem forskræffelig imod.

Krudt-Kammeret forboldt, at man fand ikke giøre
Den Assistance, som man vilde dem tilføre,

Dog distingverte sig Hr. Schiønnebøl' i'ær,
Og for sin Driftighed fik Yndest hos enhver. (a)

Om Skibets Frelse var en Haab meer at formode,
Thi blev der hidset Seyl, til de paa Landet stode,
Og efter Timer tre sprang det i Luften op,
Da manges bange Siel forlod sin usle Krop.

M 3

Tre

(a) Han var Kongelig Søe-Cadet paa Fregatten Chrikiensborg, men ved sin Hiemkomst blev avanceret til Lieutenant.

1753.
Jun..

Tre Gange Otte saae man dog Guds Forsyn spare;
Men over hundrede til Døden maatte fare, (a)
De første bleve strax op til Marocco sendt,
Som slap, endskjønt de stod saa nær paa Dødens Skrendt.

Dierhart, og Hirschnach blev en liggende paa Bunden,
Men fire Miil derfra ved Havets Bredder funden, (b)
Der blev strax Anstalt gjort, at de i Jorden kom,
Saa fører Skiebuen os tit underligen om.

Marsagen til slig Nød, og denne store Jammer,
Var kun et lidet Lys i Sommermandens Kammer,
I Helle-Gatten, hvor man ikke var i Stand
Formedelsst Jldens Nøg, at slukke den med Vand.

Et nyt Exempel paa vor Lykke og Ulykke;
Vi Fangne bleve fri, i vor Sted andre rykke;
Det var vor Frelse, vi kom først paa Christiansborg,
Og saa befriedes fra Falkers Nød og Sorg.

Saa

(a) De vi med stor Bedrøvelse savnede, vare af Land-Etaten, Obriste Diethart, Capitain Dinklage, Fendrich Rahner og 42 Soldater, af Søe-Etaten, Lieutenant Suhm, Lieutenant Lillienkron, Lieutenant Hirschnach, Cadet Bruun og 83 Matroser, i alt 132 Mand.

(b) De blev funden af nogle Morer, som gav det an i Saphia, hvorefter vores Consul besørgede deres Begravelse.

Saa skal nu Docqven og vor Skib (a) en længer hvile,
Men Seyle-Ordre har til Kiöbenhavn at ile,
Vi derfor skynder os at komme udi Stand,
Til at forlade det for os fatale Land.

1753.
Jun.
11.

Bort Anker vindes op fra de Barbariske Bunde,
Og Skibene i Hast slap bort fra disse Lande,
Gild føye Veyr og Vind, og gjør os lykkelig,
Alt vi til Slutning fand med Glæde takke dig.

Det var en Søndag vi i Saphy Indtog giøre; d. 13 Jun. 1751.

En Søndag vil og os til første Landgang føre; d. 18 Jul.

En Søndag flötter vi af Leyren heel confus; d. 25 Jul.

En Søndag tog vi ind i Compagniers Huus; d. 8 Aug.

En Søndag fanget just Hr. Longueville bliver, d. 19 Sept.

En Søndag fra St. Crux som Fanger de os driver; d. 10 Oct.

En Søndag vi igjen kom ud af Slave-Stand, d. 3 Jun. 1753.

Og samme Søndag saae vi Falster udi Brand.

Men mærk, hoor lykkelig! kun om en Maaned kaster

Vi vores Anker her for Kiöbenhavn, og haster

Fra Skibet til vort Haabs og Altraas Hiem igjen,

Hvorfor saa mangt et Suk er sendt til Himmelen.

Jul.
16.

Et

(a) Nemlig Skibet Friderich & Lovise. Men Commandeur Lützow
blev efter, med Fregatterne Christiansborg og Blaae-Heyre.

1753.
Jul. Ti Dage Guarantain vi holdt, og ikke meere,
Thi Kongens Naade os forskaanede for fleere,
Og, at vi alle fandt for Svaghed blive frie,
Lod Kongen her et Skib af Floden staae os bie.
Den Rest af Falkers Folk blev derpaa transporteret,
Som gav os Rum og vi blev alle soulageret;
25. Men meest paa denne Dag da vi fra Skibet tog,
Og fuld af Glæde hen til vore Venner drog.
- Aug. Men vores Commandeur (a) kom efter nogle Dage,
Hvorover vi og Deel i deres Glæde tage;
De Folk af Falster, som blev bergede paa Land,
Har Prinzen givet frie, og derfor roses fand.
Nu har vi Fred igien, Negotie maa drive,
Og vores Consul fandt i Saphia forblive, (b)
Med Tiiden haaber vi at vinde det igien,
Som der er bleven tabt; det give Himmelen!
Her er vor Kensefærd, nu vil jeg ydmygt bede,
Min Læser mine Fjøl vil ikke just oplede,
Undskyld mig heller som en u-studeret Mand,
Hvis Geist nedslagen var udi min Slave-Stand.
Du store Forsyns Guld, hvis faderlige Hierte
En taalte længere at føle vores Smerte,
Vi usle Slaver, som har følt dit Straffes-Mis,
Erkiender, vi dog er tractert paa Faders-viis.

Du

(a) Hr. Lützow.

(b) Tilfigemed tvende Ridsmænd, Butler og Walter.

1753.
Aug.

Du kunde ladet os blandt Maroocaner blive
I evig Slaverie, og derved Tiiden drive
I usel Trældoms-Sved imellem Suf og Graad,
Indtil Bekymringer opsled vor Liges Traad.

Om Du en vilde os med slige Pinsler kue,
Du kunde ladet os ved Falsters Brand og Lue
I Graven skøde ind, og smeltet vores Liv,
Der nuelig helbede med Hoved som et Siv.

Men see! dit Forsyn og dit Faders Hjerter mager,
At vi paa Christiansborg, og en paa Falster tager,
Men bærer vores Liv paa den ubisse Søe,
At vi en slippe skal vor Fængsel for at døe.

Ia du vor Attraae, Suf og Graad og Betlen føyer,
Og Skiebneens Udfald om til vores Glæde bøyer,
At vi ubentet naaer vor kiere Føde-Stavn,
Og kjerligst faane kand det søde Kiøbenhavn.

Derfor vor Kierlighed til vor og Verdens Ende,
Ia udi Evighed for Dig skal stedse brænde,
Din høy-fortiente Lov og Priis skal aldrig gaae
Af vores Mund og Sind, men stedse Tilbejt faae.

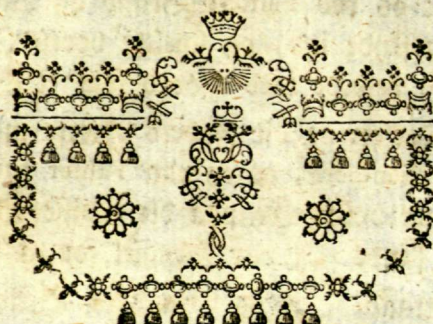
Vor ædelste Monark, Kong FRIDERIC den Femte,
Som i vor Trængsel en sin Naades Omhue glemte,
Men naadigst frelst os fra Slaverie igien,
Ham bør vi ogsaa Lov og Tak nest Himmelen.

N

Du

1753.
Aug.

Du store Himlens Guld Ham i din Forsyn giemme
Endnu i mange Aar, din Aand Hans Jdræt fremme
Til egen sande Priis, og Rigeris store Gavn,
Det ønsker hver og een, i sær jeg W. F. Ravn.

ROBERTSON,

trykt i de Berlingske Arvingers Bogtrykkerie, ved Ludolph
Henrich Lillie.

Læs mere om projektet på:

www.kb.dk/EOD

www.books2ebooks.eu

Om EOD-projektet

“eBooks on Demand” (EOD) – på dansk “eBøger on Demand” – er et europæisk samarbejdsprojektet, der blev indledt i 2006. Det omfatter 14 national- og universitetsbiblioteker fra hele Europa og finansieringen sker bl.a. via EU.

Projektet har gjort det muligt for brugere af Det Kongelige Bibliotek at bestille ældre bøger som eBøger på nettet via REX. På længere sigt vil brugere på denne måde få adgang til millioner af bøger på nettet fra europæiske biblioteker leveret i digital form som søgbare PDF-filer – såkaldte eBøger.